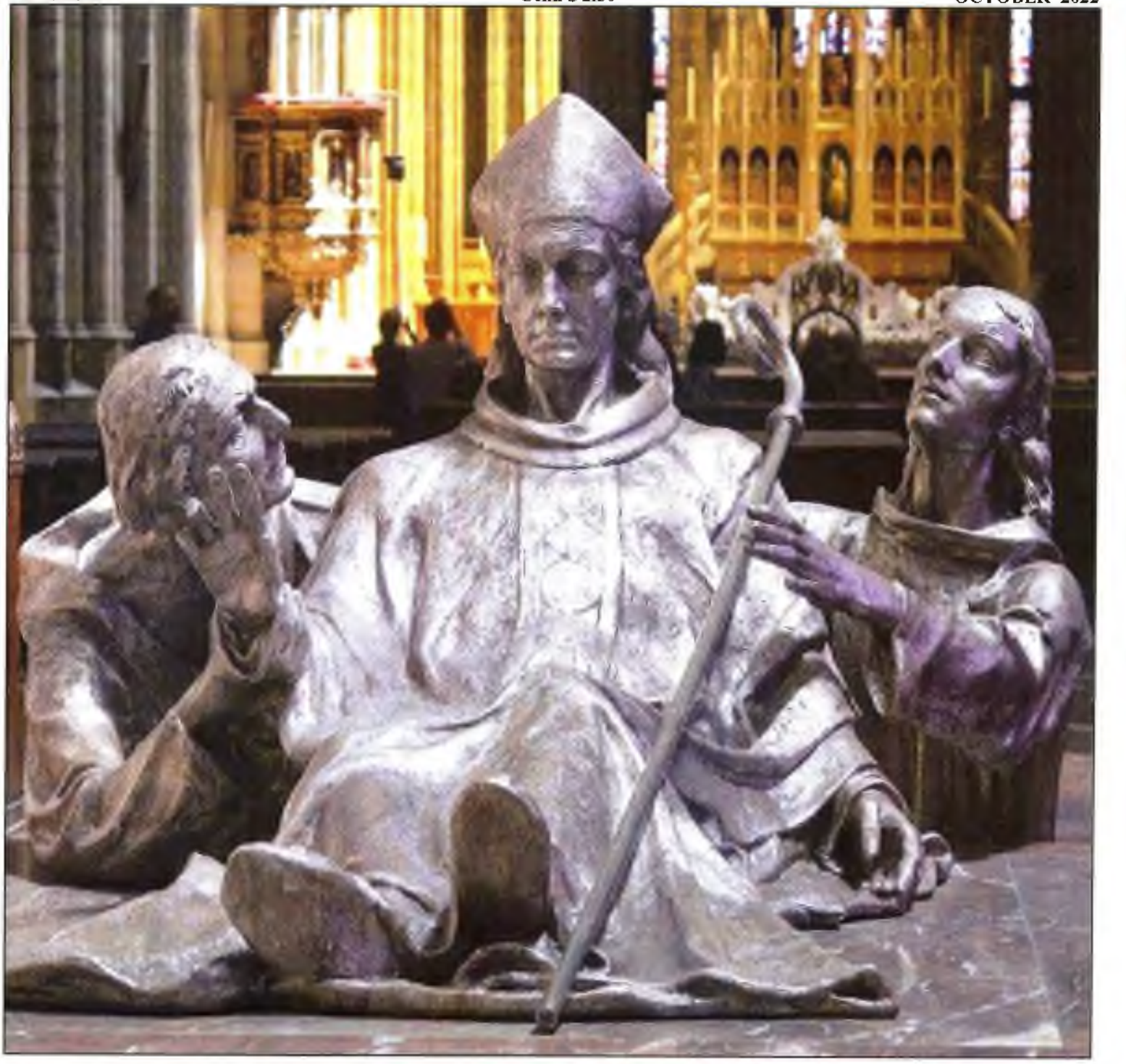
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2022 Cena $ 2.50 OCTOBER 2022

Svatý Radim, bratr svatého Vojtěcha

Radim se narodil v 2. polovině 10. století. Byl nemanželským synem libického knížete Slavníka. Jméno jeho matky neznáme. Byl nevlastním bratrem sv. Vojtěcha a po celý svůj život s ním byl velmi úzce spojen. Pohyboval téměř výhradně v jeho společnosti, a tak zůstal svým bratrem poněkud zastíněn. Ani žádný z jeho současníků nenapsal jeho životopis. Vzdělání získal stejně jako Vojtěch v Magdeburku.

Po zvolení Vojtěcha pražským biskupem 19. února 982 pracoval Radim v jeho rezidenci a od té doby byl prakticky nepřetržitě po jeho boku. Roku 988 Radim s Vojtěchem odešli do Itálie a roku 989 přišli do Říma. Důvodem byla Vojtěchova žádost o osvobození z úřadu pro zatvrzelost lidu, počínaje velmoži, kteří ho znevažovali a na jejichž stranu se stavěli i někteří duchovní. Papež Jan XV. Vojtěchovi vyhověl a ten i s Radimem byli rozhodnuti vykonat pouť do Svaté Země. Dostali se však pouze do benediktinského kláštera na Monte Cassinu, odkud se na radu řeckého opata Nila vrátili do Říma. Zde na Aventinu v klášteře sv. Bonifáce v dubnu 990 složili řeholní sliby a chtěli žít jako prostí mniši v modlitbě, práci a pokání. Radim přijal řeholní jméno Gaudentius, což je latinský překlad slovanského jména Radim (od slova gaudete = radovat se). Jméno Radim místní mniši neznali a znělo jim jako pohanské, zatímco sv. Gaudentius se roku 346 stal biskupem v Rimini. V Aventinském klášteře byl Radim také vysvěcen na kněze.

V roce 992 se Radim s Vojtěchem vrátil do Prahy. Bylo to proto, že v Čechách se mezi tím úroveň náboženského života zhoršila a mohučský arcibiskup požádal papeže, aby Vojtěcha poslal zpět do Prahy. Když se pak Vojtěch vracel se 12 řeholníky, pro něž kníže Boleslav II. Pobožný založil r. 993 klášter v Břevnově u Prahy, byl s nimi i Radim. Velmoži svůj slib o nápravě mravů nedodrželi. Proto v roce 994 Vojtěch i Radim Prahu znovu opustili a vrátili se do Říma.

Po těžkém onemocnění, byl to pravděpodobně záchvat mrtvice, knížete Boleslava II. se chopil iniciativy jeho syn Boleslav III. Ryšavý, nakloněný Vršovcům, kteří žili v nepřátelství vůči Slavníkovcům. Toto nepřátelství vyvrcholilo 28. září 995 o svátku sv. Václava, kdy velmoži vyvraždili na hradě Libici slavníkovský rod. Zachránili se pouze Radim s Vojtěchem, protože v té době byli v Římě.

Při třetí cestě do Čech, na kterou byl Vojtěch poslán papežem Řehořem V., se dozvěděli o nesmiřitelném nepřátelství Vršovců a vyvraždění celého jejich rodu, a tak se Vojtěch s Radimem do Čech už nikdy nevrátili. Využili předem domluveného dovolení a oba změnili cestu. Zastavili se u Boleslava Chrabrého, pak zamířili k pohanům na severu Polska a dál na území pohanských Prusů. Zde poblíž Královce byl Radim 23. dubna 997 svědkem Vojtěchovy mučednické smrti a sám byl od Prusů zajat. Po propuštění se vydal k Boleslavovi Chrabrému a postaral se, aby tělo jeho bratra Vojtěcha bylo vykoupeno a uloženo nejprve v Třemešně a pak v Hnězdně.

Podle přání Boleslava Chrabrého navštívil Radim opět Řím, byl přijat novým papežem Silvestrem II., který ho r. 999 vysvětil na biskupa a jmenoval arcibiskupem v Hnězdně. Z jara následujícího roku 1000 tam Radim nastoupil na stolec za přítomnosti císaře Oty III., Boleslava Chrabrého a dalších významných osobností. Podléhaly mu také diecéze Krakov, Vratislav a Kolobřeh.

Radim byl podoben svému svatému bratru Vojtěchovi svou učeností, mnišskou horlivostí, výmluvností i duchem zaníceným pro věc Boží a spásu duší.

Za Radimova působení na arcibiskupském stolci bylo významnou událostí umučení sv. Pěti bratří - Benedikta a jeho druhů v listopadu 1003. Jejich ostatky, zprvu uložené v místě mučednictví, byly přeneseny do Hnězdna a Radim jako metropolita měl podíl na otevření kanonizačního procesu. Velký podíl měl také na kanonizaci a oslavě svého bratra Vojtěcha, přičemž sebe zatlačoval do pozadí. Má zásluhy i na hagiografické literatuře, která v době jeho úřadu vznikala a je představován i jako významný činitel česko-polské kulturní historie.

Rok Radimova úmrtí je nejistý a údaje se pohybují mezi léty 1006 až 1020. Jeho ostatky byly po smrti uloženy v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Hnězdně. V roce 1039 je získal jako válečnou kořist během tažení do Polska český kníže Břetislav I. a společně s ostatky sv. Vojtěcha a Pěti svatých bratří je převezl do Čech a uložil v kryptě sv. Kosmy a Damiána v tehdejší románské bazilice sv. Víta. Nejstarší pražská nekrologia od 2. poloviny 12. století uvádějí jako den jeho smrti 12. říjen. Až do poslední úpravy českého národního kalendáře v roce 1973 se u nás jeho památka slavila ve výroční den přenesení ostatků 25. Srpna. Dnes se slaví jeho památky v úmrtní den 12. října.

V roce 2007 byla část Radimových ostatků do Hnězdna na žádost tamního arcibiskupa Henrika J. Muszynského navrácena. Je umístěna v hnězdenské katedrále v novém relikviáři, odlitém z bronzu a následně postříbřeném. V letech 1983–1995 byl také ve Hnězdně postaven nový farní kostel, zasvěcený sv. Radimovi.

V jubilejním roce 2000 bylo v rodném místě

Svatý Radim a svatý Vojtěch, památník v Libici nad Cidlinou

svatých bratří v Libici nad Cidlinou postaveno sousoší sv. Vojtěcha a sv. Radima od Vojtěcha Adamce a Marie Adamcové.

Další sousoší sv. Vojtěcha, sv. Radima a Radly od Karly Vobišové-Žákové je od roku 2018 v pražské katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha. Sousoší je z litého stříbra a mělo vzniknout už v době, kdy na svatovojtěšský stolec usedl po 2. světové válce arcibiskup Josef Beran. Vítězka soutěže, kterou tehdy vyhlásil Spolek pro dostavbu katedrály, sochařka Karla Vobišová, tenkrát vytvořila a do svatovítského chrámu v roce 1947 umístila pouze sádrový model. Stejně jako byl po nástupu komunistického režimu kardinál Beran z katedrály vyštván a internován, tak i vystavený model sousoší musel být z chrámu odstraněn. Peníze i stříbro věnované od věřících na realizaci sousoší byly komunisty rozkradeny. V době, kdy se do vlasti z Říma vrátily ostatky kardinála Berana - 19. dubna 2018 - bylo současně s nimi do katedrály sv. Víta umístěno i nové sousoší v plné kráse. Umělecké dílo zachycuje moment vzkříšení sv. Vojtěcha žehnajícího příchozím do chrámu. Po boku mu stojí benediktín Radla, Vojtěchův učitel a vychovatel, a sv. Radim, budoucí první polský arcibiskup. Sousoší je odlito z 320 kilogramů stříbra.

Podle: Katolického týdeníku wikipedie a http://catholica.cz

Foto na titulní straně:
Sousoší sv. Vojtěcha, Radima a Radly od sochařky Karly Vobišové ve svatovítské katedrále

Sv. Radim - památka 12.října

Píseň k sv. Radimovi

Z rodu Slavníků slavného,
bratře Vojtěcha milý,
průvodce jeho věrného,
v radosti plný síly.
Tys naší věčnou ctí
v Kristově království,
Radime, muži Boží.

Se svým bratrem jsi cesty šel,
evangelium hlásal,
Boží vůli vždy plnit chtěl,
o živém Kristu kázal.
Tys naší věčnou ctí
v Kristově království,
Radime, muži Boží.

Modlitbou, prací plnil jsi,
co řád uložil tobě.
Milovat Boha, bližního
snažil ses v každé době.
Tys naší věčnou ctí
v Kristově království,
Radime, muži Boží.

Mučedníkem být´s nemusel,
čekal tě úkol jiný,
ve stopách bratra dál jsi šel
v hlásání Krista pilný.
Tys naší věčnou ctí
v Kristově království,
Radime, muži Boží.

Radime, svatý u Boha,
Vojtěchu, bratře jeho,
proste za celý národ náš
v nebi u Boha věčného.
Jste naší věčnou ctí
v Kristově království,
Vojtěchu i Radime.

Vojtěch Hýbl
na nápěv svatovojtěšské písně
č. 833 z Kancionálu.
https://vvrh.signaly.cz

Relikviář sv. Radima v hnězdenské katedrále

Modlitba

Bože, Tvá prozřetelnost vedla svatého biskupa Radima, aby se stal svědkem mučednické smrti svého bratra Vojtěcha a pokračovatelem v jeho díle; prosíme Tě, veď i nás, abychom chápali a uskutečňovali odkaz bratrské spolupráce na Tvém díle. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

(závěrečná modlitba z breviáře)

LITURGICKÁ ČTENÍ

28.neděle v mezidobí - 9.října 2022

1.ČTENÍ - 2 Král 5,14-17

Čtení z druhé knihy Královské.

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“ Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž slouţím: Nic nevezmu!“ Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel. Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu.“

2.ČTENÍ - 2 Tim 2, 8-13

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všecko, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

EVANGELIUM - Lk 17, 11-19

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

29.neděle v mezidobí - 16.října 2022

1.ČTENÍ - Ex 17, 8-13

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Árón a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Árón a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostřím meče Amalečany a jejich válečné sbory.

2.ČTENÍ - 2 Tim 3, 14 – 4, 2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježišem, který bude soudit živé i mrtvé, zapřísahám tě při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

EVANGELIUM - Lk 17, 5-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: 'Zastaň se mě proti mému odpůrci!' Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: 'I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.'“ A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

30.neděle v mezidobí - 23.října 2022

1.ČTENÍ - Sir 35, 15b-17. 20-22a

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chuďákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2.ČTENÍ - 2 Tim 4, 6-8.16-18

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - Lk 18, 9-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhle ten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.' Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: 'Bože, buď milostiv mně hříšnému.' Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen."

31.neděle v mezidobí - 30.října 2022

1.ČTENÍ - Mdr 11, 22 - 12, 2

Čtení z knihy Moudrosti.

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš ponenáhlu a napomínáš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své špatnosti věřili v tebe, Pane.

2.ČTENÍ - 2 Sol 1, 11 - 2, 2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra, aby se projevovala skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

EVANGELIUM - Lk 19, 1-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby Ježíše viděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě." On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!" Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!" Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo."

32.neděle v mezidobí - 6.listopadu 2022

1.ČTENÍ - 2 Mak 7, 1-2. 9-14

Čtení z druhé knihy Makabejské.

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso. Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit božské zákony otců." Druhý pak v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony." Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, hned vyplázl jazyk, který mu chtěli uříznout, nebojácně vztáhl ruce na oheň a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím." Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!"

2.ČTENÍ - 2 Sol 2, 16 - 3,5

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou naději - on sám ať vás potěší a utvrdí v každém dobrém činu i slovu. Bratři, modlete se za nás, aby se Boží slovo dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrácených a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude sílit a chránit od zlého. Spoléháme na vás, že s pomocí Páně děláte a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

EVANGELIUM - Lk 20, 27-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: 'Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.' Bylo tedy sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanechali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena. Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!" Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovní andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení. A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Pána 'Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým'. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho."

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. září 2022

Politické události

Premiér Fiala se v Londýně zúčastnil pohřbu královny Alžběty II.

V pondělí 19. září 2022 se ve Westminsterském opatství v Londýně uskutečnil státní pohřeb královny Alžběty II. Za Českou republiku se posledního rozloučení zúčastnil předseda vlády Petr Fiala s chotí, který tak zastupoval prezidenta Miloše Zemana.

V podvečer smutečního obřadu se premiér Fiala zúčastnil v Buckinghamském paláci recepce pořádané králem Karlem III. „Měl jsem možnost králi osobně vyjádřit hlubokou účast jménem ČR. Měli jsme i příležitost spolu krátce mluvit," řekl předseda vlády.

Smuteční ceremoniál začal ve Westminsterské katedrále bohoslužbou za královnu. „Účast z jednotlivých zemí na státním pohřbu ukazuje, jaké obrovské vážnosti se královna Alžběta II. těšila prakticky na celém světě. A bylo vidět tady v Londýně, jak si své královny vážili britští občané a dávali to najevo. Rád bych ocenil také organizaci této obrovské akce, jak to organizátoři zvládli," dodal premiér.

Předseda vlády také připomněl dopis prezidenta Miloše Zemana z 10. září, ve kterém pozval krále Karla III. na další návštěvu České republiky.

Po skončení oficiální státní části byla královnina rakev převezena do sídla Windsor, kde byla panovnice pohřbena po boku svého manžela a předků.

Komunální volby otřásly tradičním vedením některých radnic. Ve většině krajských měst vyhrálo ANO, v Brně ODS s TOP 09. V senátních volbách ztrácí STAN

V pátek 23. září a v sobotu 24. září proběhly v České republice komunální volby do místních zastupitelstev měst a obcí a první kolo senátních voleb. Účast v hlasování o zastupitelích obcí byla 46 %, ve volbách do Senátu 42%. Ve většině krajských měst zvítězilo ANO. ODS vyhrála v Českých Budějovicích a koalice ODS a TOP 09 i v Brně. V Praze je v čele je koalice SPOLU.

Letošní komunální volby výrazně změnily dosud tradiční podobu zastupitelstev některých měst. V tradičních baštách jiných stran se dařilo zejména hnutí ANO. Končí například dlouholetá nadvláda lidovců ve Vsetíně, po čtyřech volebních obdobích opustí v Mladé Boleslavi křeslo primátora Raduan Nwelati z ODS a poprvé od roku 1998 nezvítězili občanští demokraté v Teplicích. Ve Zlíně by mohla vzniknout koalice vítězného hnutí ANO s trojblokem ODS, lidovců a Pirátů. V jednačtyřicetičlenném zastupitelstvu mají 27 křesel, což je většina. I přes výrazný celostátní neúspěch levicových stran bude ČSSD dál vládnout v Bohumíně. Dlouholetý starosta jednadvacetitisícového města Petr Vícha (ČSSD) tam díky jednoznačnému vítězství bude moci rozhodovat bez koaličního partnera.

Do horní komory parlamentu byli již v prvním kole zvoleni lidovecký kandidát Petr Fiala na Orlickoústecku a Ladislav Václavec (ANO) na Bruntálsku. Neúspěchem jsou naopak senátní volby pro STAN, která přišla o předsedu svého senátního klubu Petra Holečka i místopředsedu Senátu Jana Horníka. O šéfku klubu Šárku Jelínkovou přišli i lidovci. Nikdo z nich se nedostal do druhého kola.

Ekonomika

Vláda schválila zvýšení příspěvků na bydlení. Začne platit od října

Takzvané normativní náklady, které představují strop pro výpočet dávek na bydlení, se od října kvůli zdražování energií zvednou o dva tisíce až 4500 korun. Nejvíc vzrostou samostatně žijícím lidem či dvojicím v nájmu. Návrh nařízení schválila vláda. Kabinet měl rovněž projednávat návrh státního rozpočtu na příští rok, ale ministr financí Zbyněk Stanjura (ODS) oznámil, že tento bod bude vláda projednávat na příštím zasedání. Pro nastávající rok připouští vyšší schodek než nyní navrhovaných 270 miliard korun, zejména v souvislosti s vysokými cenami energií.

„Příspěvky budou odpovídat skutečným nákladům na bydlení, které lidé mají," řekl premiér Petr Fiala (ODS). Dodal, že nařízení míří především na ohrožené skupiny občanů, jako jsou senioři či matky samoživitelky, ale míří i na větší rodiny. „Až sedmdesát procent žadatelů dostává tento příspěvek v plné výši a teď se posouváme ještě dále," dodal Fiala.

Vicepremiér a ministr práce a sociálních věcí Marian Jurečka (KDU-ČSL) dodal, že jde o adresnou a cílenou pomoc, která bude pokračovat i v příštím roce. „Zvýšení znamená v praxi to, že lidé, kterým nestačí na pokrytí třicet procent příjmů, v Praze 35 procent, mají nárok na podporu formou příspěvku na bydlení. Stát jim v rámci tohoto příspěvku hradí vícenáklady na elektřinu, plyn, vodu, nájemné až do výše normativu dané domácnosti – podle členů domácnosti a podle velikosti města," vysvětlil Jurečka.

Dodal, že při stanovení normativů na příští rok se zohlední nejen předpokládaný růst cen, ale vyhodnotí se i nynější zastropování. Od ledna by se ve stanovených nákladech mělo víc odlišit nájemné a platby za energie. Už dřív řekl, že by se v dávce měla víc odrážet i poloha bydliště a místní situace. Setřel by se tak například rozdíl mezi okrajovou čtvrtí města a přilehlou samostatnou obcí se stejnými podmínkami. Využívat by se měly cenové mapy.

Normativní náklady neboli strop pro výpočet dávek v nájmu se teď pohybují podle počtu členů domácnosti a velikosti bydliště od 6746 korun pro samotného člověka v malém městě do 22 495 korun pro domácnost se čtyřmi a více členy v Praze. Ve vlastním či družstevním bydlení činí částka 6232 až 14 368 korun podle počtu členů domácnosti, velikost bydliště nehraje roli.

Podle nařízení se samotným lidem a dvojicím v nájmu částka kvůli růstu cen energií zvedne od října do konce roku o 4500 korun, ve vlastním a družstevním bytě pak o 2500 korun. Tříčlenným a početnějším domácnostem se strop v nájmu posune o 2500 korun nahoru, ve vlastním a

družstevním bytě o dva tisíce korun. Pro samotného člověka v nájmu v malém městě se tak celkový normativ zvedá zhruba o 68 procent, v Praze o 44 procent. Nejméně by se upravil početným rodinám v hlavním městě v nájmu, a to o 11 procent. Činit má téměř 25 tisíc korun.

Ministerstvo v podkladech k nařízení uvedlo, že víc než normativní částku vydává za bydlení teď asi pětina příjemců z početných domácností. U jednočlenných a dvoučlenných domácností normativ dávku stropuje a podporu omezuje asi polovině příjemců. To kritizovali experti na sociální politiku i někteří politici. Uváděli, že jsou normativní stropy nízké a neodpovídají realitě.

Daniel Ilůle, vedoucí programu dluhového poradenství Člověka v tísni, vládní rozhodnutí považuje za jednu z nejzásadnějších pomocí. „Ceny se utrhly úplně ze řetězu a stávající normativní náklady zdaleka nedostačovaly. Hlavně u jednočlenných a dvoučlenných domácností," uvedl.

Do nákladů na bydlení se započítává buď nájemné, nebo u družstevních bytů a bytů vlastníků srovnatelné náklady dle počtu osob. Dále pak výdaje za plyn, elektřinu nebo třeba i provoz výtahu či úklid společných prostor v domě.

Jako modelový příklad lze uvést domácnost dvou seniorů žijících v nájemním bytě v Praze, jejichž společné příjmy dosahují osmadvaceti tisíc a celkové skutečné výdaje na bydlení kolem devatenácti a půl tisíce.

V současnosti jsou normativní náklady pro situaci takové domácnosti stanovené na 13 629, nově se však částka zvýší o čtyři a půl tisíce – v tomto modelovém případě tak na 18 129 korun.

Tím, že jsou tyto normativy stále nižší než skutečné náklady, příspěvek na bydlení se bude dále vypočítávat z nich. Samotná výše příspěvku pak odpovídá rozdílu mezi normativními náklady a příjmy vynásobenými pro Prahu pětatřiceti procenty. Rodina má nyní nárok na 3 829 korun, od října by ti samí lidé měli dostat 8 329 korun.

Resort odhaduje, že by na zvýšení příspěvků na bydlení po úpravě normativů bylo potřeba do konce roku asi 400 milionů korun. Na navýšení dávek nynějším příjemcům by z toho bylo asi 335 milionů. Pokud by se ale počet těch, kdo dávku pobírají, zvedl o 30 procent, stálo by to 585 milionů navíc.

Kurzovní lístek
26. 9. 2022 (střed)

EUR, 1 24,635
Kanada, 1 18,669
USA, 1..... 25,534

Kultura

Klášter v Milevsku poprvé vystavuje údajný Kristův hřeb. Archeologové zkoumali schránku, v níž ležel

Klášter v Milevsku na Písecku poprvé veřejně vystavil svatý hřeb - vzácnou relikvii, která podle legendy pochází přímo z kříže, na němž zemřel Ježíš Kristus. Hřeb objevili před dvěma lety archeologové v mohutné zdi milevského kostela svatého Jiljí. Od té doby prošel řadou zkoumání a expertíz. Aktuálně archeologové dokončili analýzu zdobené schránky, v níž byl artefakt uložen.

Ta má podle expertů původ v Byzantské říši, pochází ze čtvrtého až pátého století a byla nabarvena vzácnou ultramarínovou modří. „Nyní máme potvrzené stáří schrány z dubového dřeva. Zajímavé je, že nebyla zdobena pouze zlatem a stříbrem, byla křiklavě modrá, zářila z ní nebeská modř," popsal archeolog Jiří Šindelář. Právě použití barvy, která pochází z oblasti Byzantské říše, je v Čechách podle vědců zcela výjimečné.

Archeologové zatím neví, jak se schránka z Východořímské říše z oblasti dnešního Turecka do Milevska dostala. Šindelář dodal, že vědci budou pokračovat ve výzkumu a analýzách. „To nám může naznačit odpovědi na řadu otázek," věří archeolog.

Hodnotu hřebu podle Šindeláře nelze vyčíslit. Milevský klášter patřil ve středověku mezi jednu z nejbohatších institucí na území dnešního Česka. Proto je podle vědců reálné, že skutečně vlastnil hřeb z takzvaného Pravého kříže. Tehdejší představitelé kláštera vzácnost pečlivě schovali při nástupu husitství. Dutina v trezorové místnosti, v níž byla schránka uložena, má rozměry 26 na 16 centimetrů. K trezorové místnosti vede tajná chodba nad jedním poschodím s rozměry 60 na 60 centimetrů.

S jejím průzkumem pomáhali speleologové ze Správy jeskyní ČR z pracoviště Chýnovská jeskyně. Víko schránky původně tvořil masivní zlatý plech s tepaným nápisem IR. „Písmena lze v daném kontextu chápat jako zkratku pro latinské - Iesus Rex, tedy Ježíš Král," zmínil Šindelář.

Milevský premonstrátský klášter je nejstarší klášter v jižních Čechách. Založil jej Jiří z Milevska a budoucí první opat kláštera Jarloch. Za husitských válek byl klášter vypleněn.

Sport

Mathias Vacek vybojoval na Mistrovství světa cyklistů 2022 historické stříbro

Mathias Vacek vybojoval po fantastickém výkonu v závodu do 23 let na Mistrovství světa v cyklistice v australském Wollongongu stříbrnou medaili. Postaral se tak o vůbec první medaili pro Česko v této věkové kategorii v historii světových šampionátů. Až ve finiši Vacka předjel vítězný Jevgenij Fjodorov z Kazachstánu. Bronz vybojoval Nor Sören Waerenskjold. Český úspěch podtrhl šestým místem Pavel Bittner. Mezi juniory se neztratil ani Pavel Novák, obsadil desáté místo. Triumf slavil Němec Emil Herzog.

Dvacetiletý Vacek rozšířil sbírku úspěchů na velkých akcích. V roce 2020 se stal mistrem Evropy v časovce mezi juniory, letos dojel druhý rovněž na evropském šampionátu v silničním závodě ve třiadvacítce.

Čtyřhodinový závod o délce 169,8 kilometru se jel za deštivého počasí a provázela ho spousta pádů. Češi v něm ale byli hodně vidět. Ve skupince uprchlíků byl dlouho Petr Kelemen, jenž nakonec dojel sedmačtyřicátý.

S blížícím se závěrem však převzal iniciativu Vacek. Ve stoupání osm kilometrů před cílem dokázal jeho tempo zachytit pouze Fjodorov a silná dvojice dovedla únik do úspěšného konce.

Ačkoliv se zdálo, že Vacek půjde do spurtu o zlato z výhodnější druhé pozice, Fjodorovův nástup nezachytil a musel se spokojit se stříbrem.

Podle zpráv z internetových periodik připravila Dominika Brabcová

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež navštívil Kazachstán a Kongres představitelů světových a tradičních náboženství

Papež František ve dnech 13. až 15. září při příležitosti Kongresu hlav světových a tradičních náboženství uskutečnil svou 38. zahraniční apoštolskou cestu do Nur-Sultanu v Kazachstánu, bývalé sovětské republiky, ležící v samém srdci Asie podél starobylé Hedvábné stezky sevřené mezi Čínou a Ruskem, křižovatky různých kultur, vyznání a etnických skupin. Z místních obyvatel 70 % tvoří muslimové a 25 % křesťané, především ruští pravoslavní. Katolíci tvoří jen 1 %, ale jsou velmi horlivým společenstvím.

V projevu ke kazašským vládním představitelům papež řekl: „Je načase zabránit vyhrocování rivality a posilování protichůdných bloků. Potřebujeme vůdce, kteří na mezinárodní úrovni umožní lidem vzájemné porozumění a dialog a vytvoří nového »helsinského ducha«, potřebujeme vůli k posílení multilateralismu, utváření stabilnějšího a mírumilovnějšího světa s ohledem na nové generace".

Na svátek Povýšení svatého Kříže 14. září, sloužil papež pro katolické věřící mši svatou v areálu mezinárodní výstavy Expo. Sešlo se zde zhruba šest tisíc lidí. Mezi nimi i řada muslimů. Svatý otec v homilii rozvinul myšlenku, že Kristus na kříži odňal jed zlému hadu a oprostil křesťany od jedovatosti.

Hlavním bodem programu byla papežova účast na 7. Kongresu představitelů světových a tradičních náboženství. Toto setkání náboženských představitelů z celého světa se koná každé tři roky a tentokrát zaměřilo na to, jak mohou náboženští vůdci podpořit duchovní a sociální rozvoj v postpandemickém světě. Kongresu se zúčastnilo více než 100 delegací z 50 zemí a tvořili je zástupci náboženských, kulturních, občanských, vládních a nevládních organizací.

V promluvě na zakončení Kongresu světových náboženství papež František rozvinul tři myšlenky – mír, ženy a mladí: „Pseudonáboženský terorismus, extremismus, radikalismus a nacionalismus zahalený do roušky posvátna stále vyvolávají obavy a strach z náboženství … Zasaďte se o mír, ne o zbrojení! … Žena dává světu péči a život. Ženám musí být svěřena větší úloha a odpovědnost … Mladí jsou posly míru a jednoty dneška i zítřka. Logika nadvlády a vykořisťování, hromadění zdrojů, nacionalismů, válek a zón vlivu kreslí starý svět, který mladí lidé odmítají. Stejně tak rigidní a dusivá religiozita nepatří budoucnosti, ale minulosti. Nová generace potřebuje vzdělávání, které posiluje vzájemné přijetí a respektující soužití mezi náboženstvími a kulturami..."

V Olomouci se konala konference o sexuálním zneužívání

Jak v církvi předcházet sexuálním deliktům a jak jednat v případě, že k nim dojde? Odpovědi na tyto otázky hledali v Olomouci odborníci zastupující církev i státní instituce a také laická veřejnost. Vrcholem konference byla mše svatá, při které biskup Zdenek Wasserbauer přednesl omluvu za tyto činy jménem České biskupské konference.

Cílem konference na téma „Šetření sexuálních deliktů v katolické církvi" byla omluva obětem a posílení prevence. Konferenci ve dnech 25. a 26. srpna uspořádala v Olomouci Cyrilometodějská fakulta Univerzity Palackého společně s Českou biskupskou konferencí za finanční podpory Renovabis. Vedle biskupa Wasserbauera se ho zúčastnili také dva biskupové místní, Josef Nuzík a Antonín Basler, českobudějovický biskup Vlastimil Kročil, apoštolskou nunciaturu zastupoval chargé d'affaires Giuseppe Silvestrini. Vystoupili zde odborníci z oblastí kanonického i světského práva, psychologie i psychiatrie, a svůj příběh přednesla také oběť, která byla přímo zasažena sexuálním trestným činem v církvi. „Jsem překvapená zájmem, který toto setkání vyvolalo, a také tím, jak živý je průběh a jak se lidé vyptávají," zhodnotila krátce před skončením Jiřina Navrátilová, státní zástupkyně a společně s P. Liborem Botkem, soudním vikářem Interdiecézního soudu v Olomouci, také odborná garantka programu.

V průběhu konference byly sdíleny zkušenosti při šetření těchto deliktů ze strany církve i státních orgánů činných v trestním řízení. Sestra Marta Andraščíková SSS ze Slovenska hovořila o tom, jak situaci zneužívání prožívá oběť, a biskup Marek Forgáč v tématu tělesnost kněze mluvil o tom, jak začlenit celibát do dnešní doby. Dále zaznělo svědectví jedné oběti sexuálního zneužívání. „Byly to nesmírně silné a zdrcující chvíle, které účastníky velmi zasáhly, a po skončení bylo v sále dlouhé ticho," zmínila Navrátilová.

Mimo jiné zazněly přednášky právníků Jakuba Kříže o etickém kodexu v církevních organizacích a Ronalda Němce o obhajobě podezřelých, která se sice někdy mylně vnímá jako nepřípodná, je ale důležitá kvůli objektivnímu zjištění pravdy, a Lucie Paprsteinové, která popsala práci s oběťmi sexuálního zneužívání v poradnách Bílého kruhu bezpečí. „Andrej Kačmár, soudce košického Metropolitního tribunálu, pak srovnal církevní směrnice platné pro tuto problematiku v různých zemích, konkrétně Itálii, Německu, Slovensku a Česku. Naše země přitom ze srovnání vyšla poměrně dobře a ukázalo se třeba, že jsme napřed ve spolupráci se státem a v předpisech reflektujeme i nejnovější církevní dokumenty," doplnil P. Libor Botek.

Na konferenci vystoupil mj. náměstek nejvyššího státního zástupce Jiří Pavlík, který se zaměřil na to, jaká pravidla preventivního charakteru je třeba nastavit a jak při šetření spolupracovat se státem, nebo soudní znalkyně Kateřina Černeková, která se věnovala následkům sexuálních deliktů pohledem psychiatra i možnostem léčby. Soudní vikář Metropolitního církevního soudu v Praze P. Ondřej Pávek poukázal na teoretická i praktická úskalí při vyšetřování sexuálních deliktů, P. Libor Botek popsal změny mezi prvním a druhým vydáním vatikánské příručky o postupu při vyšetřování případů sexuálního zneužívání v církvi „Vademecum 1.0 a 2.0" a Jiřina Navrátilová pak ukázala, jak správně klást otázky v trestních kauzách: jak se zodpovědní pracovníci mají poškozených, obětí, svědků i podezřelých ptát, aby se zjistil skutečný stav věci, a přitom nedocházelo k sekundární viktimizaci obětí.

Podle: https://www.vaticannews.va/cs
https://www.cirkev.cz

Biřmování v České katolické misii v Chicagu 24. září 2022

První řada zleva: Marie Veronika Smažilová, Tina Kateřina Ticháčková, Sandra Anežka Ticháčková, Mons. Dušan Hladík, biskup Václav Malý z Prahy, Tina Barbora Sedlářová, Linda Ludmila Ticháčková, Markéta Emilie Němec.
Druhá řada zleva: Šimon Petr Cícha, Tadeáš Jiří Petratur, Martin Pavel Böhm, Lukáš Josef Böhm, Kryštof Dominik Cícha, Daniel Marek Smažil, Jaromír Blažej Smažil,
Třetí řada zleva: Michal František Petratur, Fr. Stanislav Bindas CM, slovenský misionář v Chicagu, Fr. Libor Švorčík, český misionář v Kalifornii

Pompejská novéna zachránila naše manželství

V letošním srpnovém čísle Hlasů národa jsme psali o obrácení italského právníka Bartola Longa na víru s přispěním Panny Marie a doporučili jsme čtenářům, aby se modlili Pompejskou novénu. Tedy třikrát devět dnů prosebných a třikrát devět dnů děkovných růženců, kdy se tedy člověk modlí celkem 54 dnů všechny tři (eventuelně čtyři) růžence každý den. Tak může sobě i druhým skrze Pannu Marii vyprosit velké milosti. Uvedli jsme také několik drobných příkladů, jak Matka Boží skrze svatý růženec lidem pomohla. Nyní na začátku měsíce října, který je zasvěcen Panně Marii, Královně svatého růžence vám přinášíme další příběh.

Spíš jsem druhým vadil

Nikdy bych si nemyslel, že budu psát svědectví o svém obrácení, za které vděčím Královně posvátného růžence – Panně Marii. Ale začnu od začátku.

Otec naši matku opustil, když mě čekala. Byl jsem problémové a přecitlivělé dítě. Chtěl jsem být vždycky dobrý, ale přes veškeré svoje úsilí jsem druhým víc vadil, než jim prospíval. Moje rodina mi nic neříkala o víře a o Bohu. Matka brzy uzavřela civilní sňatek s jiným. Základní školu si pamatuji jenom jako proud neustálých proher a ponižování ze strany některých žáků i učitelů.

Nedáš – dostaneš!

Nejdřív – ačkoliv jsem byl sám bit ve škole i doma – jsem se bál mlátit druhé, abych jim neublížil. Žel, po delší době ponižování a fyzického násilí, které jsem zažíval ze strany svých vrstevníků, ve mně něco prasklo. Vznikla ve mně tehdy obrovská agrese. Moje první rvačka se mi velice zamlouvala, dokonce mi udělala radost. Od té doby se můj život úplně změnil. Ze zakomplexovaného slabého kluka jsem se stal tvrďákem, na kterého nikdo nemá. Začal jsem silně kouřit, pít a rvát se. Došlo to až tak daleko, že jsem přestal rozlišovat dobro a zlo...

Teď už bude dobře – ale nebylo

Máma nás měla ráda natolik, jak uměla. Ale jak nám mohla dát opravdovou lásku, když se sama nikdy milovaná necítila, ani v rodném domě, ani v manželství?

Nevlastní otec hodně pil a mámu mlátil, já jsem to většinou taky schytal. Když ho máma vyhodila, myslel jsem, že teď už bude dobře. Bohužel, právě v té době máma začala pít. Odcházela z domu a vracela se večer. Vzpomínám si, že jsem ji mockrát, ještě jako mladý, chodil hledat po vesnici. Několikrát mi také řekla, že se jde do lesa oběsit. Nedokážete si ani představit, jaké je to trauma pro dorůstajícího chlapce, když čeká před domem a vyhlíží mámu – vrátí se, nevrátí...

Pád na dno a Markéta

Rozhodl jsem se tedy, že budu tvrdý. Utrpení mé matky mě už nebude trápit a už nebudu muset plakat, poněvadž to je znamením slabosti. Hned ve 22 letech jsem se dostal do vězení. Odsoudili mě na pět let. Nijak zvlášť to na mě nezapůsobilo. Pamatuji si, že máma plakala, a mně to bylo jedno. Nic mnou tehdy nedokázalo otřást, jako bych měl srdce z kamene. Bohužel, ve vězení jsem se nenaučil ničemu dobrému: hrubiánství, prohnanosti, bitkám, sledování pornografie...

Zvykl jsem si na prostředí, ve kterém jsem se nacházel, ani se mi to už nezdálo tak hrozné. Před koncem trestu mě pustili na propustku. Dobu své první propustky jsem strávil pitím alkoholu s kamarádem. Ta druhá už byla lepší – během ní jsem poznal svou budoucí ženu, Markétu. Přišel čas odchodu z vězení a čas hledání práce. Markéta mi ve všem pomohla. A tak Pán Bůh začal svůj plán, jak mě obrátit prostřednictvím Markéty, která byla a stále je velmi věřícím člověkem. Začal jsem také chodit s Markétou do kostela, ale jenom kvůli ní.

Působení Zlého

Ničemu jsem tehdy ze mše svaté nerozuměl. Občas jsem při kázání i spal. Když jsem pronášel slova manželského slibu, nerozuměl jsem jeho opravdovému smyslu. Za dva roky se nám narodil chlapec. Všechny povinnosti, jaké jsou s dítětem spojené, mě po čtyřech letech začaly dopalovat. Nedokázal jsem milovat a nerozuměl jsem tomu, co opravdová láska je. Po celou tu dobu jsem stále vězel v poutech pornografie, která učí sobeckému přístupu k ženě – jako k předmětu, který má uspokojit mužovu touhu. Nejhorší je, že jsem se z toho hříchu nezpovídal tak jako z mnoha jiných. Styděl jsem se ten hřích vyznat před

knězem, kromě toho jsem nevěděl, jak vlastně má vypadat zpytování svědomí. Přijímal jsem Kristovo Tělo svatokrádežně, což připravilo Zlému otevřenou cestu ke mně i k mým blízkým. Moje zotročení pornografií zapříčinilo moje zaujetí jinou ženou. Věděl jsem, že to, co dělám, je špatné, ale tehdy mě to nezajímalo, ani syn, ani žena, jenom ta známost. Namlouval jsem své ženě, že je to výborná kolegyně, opravdový kamarád – a sám jsem v to i trochu věřil. Plácal jsem se v tom všem do chvíle, kdy se má žena za mě začala modlit. Během jejích modliteb jsem byl velmi zlý na ženu i na syna...

Maria ale modlitby mé ženy vyslyšela a u Ježíše vyprosila moje obrácení a to, že jsem přišel k rozumu. Potom začaly první modlitby se ženou, pokleknutí k modlitbě. Lepšilo se to. Dostal jsem se mezi dobré lidi a začal jsem konečně rozumět mši svaté.

Pompejská novéna – klíč k obrácení!

Později jsme se společně začali modlit Pompejskou novénu s prosbou „o čisté srdce a mysl" pro mě. Jeli jsme na duchovní obnovu Hnutí čistých srdcí. Neočekával jsem, že tam bude tak pěkně. Zvládal jsem modlitby, naslouchal vynikajícím konferencím o víře, Bohu a o manželství, a také krásným svědectvím chlapů s minulostí podobnou té mojí. Denně jsem se účastnil mše svaté.

Když jsme se s Markétou modlili v kapli před Ježíšovým obrazem, jeho oči náhle, k mému obrovskému údivu, ožily. Ukázal se mi během modlitby, pocítil jsem jeho velikou lásku a objetí. Nikdy dřív jsem od nikoho nepoznal takovou lásku. A to ani od své ženy, která mě má moc ráda. Po návratu domů jsem začal prohlubovat svoji víru – a nadále ji prohlubuji.

Modlíme se s ženou pořád Pompejskou novénu na různé úmysly – momentálně za obrácení mé sestry. Výsledky jsou neuvěřitelné, jsou to znamení daná nám Pánem Bohem. Jeden člověk, obrácený po životní zpovědi, se teď modlí novénu za záchranu vlastního manželství – a půl roku předtím se nám i našim modlitbám posmíval. Další se připravuje na životní zpověď a chce začít život s Bohem. Třetí skončila cizoložné soužití s ženatým člověkem ze dne na den a vrátila se ke své rodině.

Bůh dělá zázraky!

Bůh dělá zázraky – uvěřte a modlete se za svoje rodiny i známé. Všichni mají šanci se obrátit, protože Bůh je miluje a jenom On zná cestu do jejich srdcí – ale někdo se za ně musí modlit. Vždyť naše spása a spása našich blízkých je hrozně důležitá! Děkuji ti, Markéto, za modlitby a vytrvalost v utrpení a také děkuji Bohu, že mi tě postavil do cesty, Panně Marii, že zničila plány, jaké měl satan s naší rodinou. Ať vám všem Bůh žehná a chrání vás.

Daniel (redakčně upraveno z časopisu „Světlo" 42/2019) Podle Milujte se 59/2021

Sošky svatého Jana Nepomuckého ve Spojených státech

Soška sv. Jana Nepomuckého od sochaře Václava Česáka je z bronzu a doplňuje ji tradiční svatozář s pěti hvězdami

Svatý Jan Nepomucký, světec pocházející z Nepomuku, města na jihu Čech mezi Plzní a Klatovami, se v podobě bronzových sošek dostal až do USA. Moderní sošky z dílny sochaře Václava Česáka, který je též předsedou Matice svatého Jana Nepomuckého, předali uprostřed měsíce září letošního roku zástupci Nepomuku třem americkým kostelům - v New Yorku, Saint Louis a v Chicagu.

Kult svatého Jana Nepomuckého se rozšířil do velké části světa a jen ve Spojených státech Amerických je více než 20 kostelů zasvěcených tomuto světci. Návštěva Ameriky byla naplánována původně na jaro roku 2020, kdy nepomučtí chtěli touto formou pozvat americké příznivce kultu českého světce k návštěvě Nepomuku v roce 2021, na který připadlo výročí 300 let od blahořečení Jana Nepomuckého. Pandemie koronaviru však plánovanou cestu zmařila, a ta byla několikrát odložena a mohla se realizovat teprve nyní.

Delegaci zástupců města Nepomuku vedl Pavel Motejzík, vedoucí kultury a památkové péče města Nepomuk a městský úřad zastupoval Pavel Jiran, radní města Nepomuk a místopředseda Matice svatého Jana Nepomuckého. Dále ve skupině byli vynikající český tenorista Martin Vydra a brazilský hudebník a klavírista Ricardo Itaborahy, kteří připravili pro jednotlivá setkání s krajany a americkou veřejností tematické koncerty. Ricardo Itaborahy pochází z města São João Nepomuceno, které se nachází asi 200 km od Rio de Janeiro, hlavního města Brazílie a je partnerským městem jihočeského Nepomuku. Toto město bylo pojmenováno na počest sv. Jana Nepomuckého díky tomu, že se jeho kult dostal do této země skrze dynastii rakouských Habsburků, kteří zde působili v rámci koloniálního panství.

Turné hostů z Nepomuku začalo ve středu 14. září 2022 v New Yorku, kde v kostele sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu proběhla slavnostní bohoslužba a koncert, při kterém českého a brazilského umělce doplnil ještě místí varhaník Mark Pacoe. Newyorský kostel sv. Jana Nepomuckého je dnes ve správě slovenských misionářů.

Druhé zastavení bylo v kostele sv. Jana Nepomuckého v St. Louis, Missouri v sobotu 17. září. Odpolední program zahájil ve 3.00 koncert Martina Vydry a Richarda Itaborahy a po něm následovala ve 4.30 pontifikální mše svatá, kterou celebroval biskup Richard Stika z Knoxville, TN, jehož předkové byli též českého původu. Kostel sv. Jana Nepomuckého v St. Louis je nesjtarší český kostel v USA. Slavnosti se zúčastnilo více jako 150 našich krajanů a po mši svaté následovala bohatá večeře a přátelské posezení.

Závěr cesty delegace z Nepomuku patřil Chicagu. Zde sv. Janu Nepomuckému byly původně zasvěceny dva kostely. Přímo ve městě v bývalé tzv. České Plzni na ulici Lowe, tento kostel nyní neslouží žádné farnosti, ale je využíván jako diecézní sociální středisko a druhý na předměstí Chicaga ve Fox River Grove, který dodnes louží jakou hřbitovní a poutní kostel. Nepomučtí hosté zavítali v neděli 18. září do České katolické misie v Brookfieldu. Její kostel je zasvěcen všem českým svatým a mezi nimi zvláštní úctu chová i sv. Jan Nepomucký.

V 10.30 dopoledne se konala slavnostní mše svatá k poctě tohoto světce. Jejím úvodu Pavel Motejzík předal misii sošku sv. Jana Nepomuckého a umělci Martin Vydra a Richard Itaborahy doprovodili mši svatou hudbou a zpěvem. Tak zde zazněla česká píseň Vroucně vzývám budiž svatý Jene, Hospodin je můj pastýř od Antonína Dvořáka, Schubertovo Ave Maria či latinské zpěvy Panis Angelicus Cesara Franka a

Mozatrovo Ave verum. Na závěr Martin Vydra zazpíval dojemně českou verzi Amazing Grace - Už z hor zní zvon.

Vystoupení českého a brazilského umělce doplněné českou houslistkou Klárou Moldovou, učitelkou ze zdejší české školy T. G. Masaryka bylo nabídnuto široké veřejnosti na slavnostním koncertu v Nichols Concert Hall v Evanstonu na severu Chicaga v pondělí 18. září večer v 7.00 hodin, kde v bohatém programu zazněly skladby starobylé i moderní, stejně tak jako lidové písně české a brazilské na znamení „Hudebního mostu mezi národy," jak zněl i titul celého koncertního turné. Sv. Jan Nepomucký byl jako mučedník hozen v Praze z Karlova mostu do řeky Vltavy, jeho sochy jsou nejčastěji postaveny právě na mostech a jeho kult také vytváří „Duchovní mosty" mezi národy.

Jak již bylo zmíněno, do New Yorku, Saint Louis a Chicaga připutovaly tři sošky sv. Jana Nepomuckého od Václava Česáka, který je významným umělcem – sochařem a restaurátorem. Je předsedou Matice svatého Jana Nepomuckého a jeho kolega, místopředseda matice, Pavel Jiran o něm prozradil, že vynikajícím způsobem restauroval starobylou barokní sochu sv. Jana, kterou nyní nosí v procesích o slavnostech tohoto světce jak v Nepomuku, tak při výročních slavnostech v Praze, kde se o svátku sv. Jana Nepomuckého po mši svaté v katedrále sv. Víta koná velký průvod z Hradu na Karlův most, kde probíhají velké vodní slavnosti „Navalis" s přehlídkou lodí a gondol na Vltavě, s hudbou a ohňostrojem ke cti jednoho z hlavních patronů České země.

Sošky sv. Jana Nepomuckého pro USA jsou moderní. Jsou odlity z bronzu a doplňuje je tradiční svatozář s pěti hvězdami, které se podle legendy objevily nad místem kde vyplavalo na hladinu řeky mrtvé tělo mučedníka.

Delegace z Nepomuku předala sošku sv. Jana v České misii v Chicagu. Na snímku zleva český zpěvák Martin Vydra, Pavel Motejzík, Mons. Dušan Hladík, Pavel Jiran a brazilský hudebník Ricardo Itaborahy

Autor sošek Václav Česák vlevo a zástupce města Nepomuku Pavel Motejzík vpravo

„My jsme se snažili ukázat, že Matice sv. Jana Nepomuckého a celý Nepomuk ctíme svatého Jana samozřejmě tradičně s tou historií od baroka až po současnost, a že ho chceme ukázat moderně, protože má hodně co říct i dnes. Svatý Jan Nepomucký je zpracovaný v ornátu, tedy ve slavnostním kněžském oděvu, ale jakoby na kříži. Kněžský oblek je malinko stylizovaný do vodních vln, lépe řečeno Vltavy. Do patiny je vetřen i modrý pigment. To odkazuje na jeho mučednickou smrt," vysvětlil autor sošek Václav Česák s tím, že celý proces výroby jedné sošky trvá déle než půl roku.

Zvláštností této sochy sv. Jana Nepomuckého je skleněná kapsle, která je rozdělená na dvě části. V té první se nachází zem z místa, kde se světec narodil, tedy z Nepomuku. Druhá část obsahuje zem z místa, kde zemřel mučednickou smrtí, čili z Karlova mostu. „Je to i kvůli tomu, abychom předali nějaký duchovní odkaz," dodal Václav Česák.

Česká misie v Chicagu s vděčností přijímá tento vzácný dar od nepomuckých rodáků a naši krajané budou nadále uchovávat víru v Krista i lásku k rodné zemi a svému mateřskému jazyku. Prosme sv. Jana za uchování dědictví otců i zde v cizině slovy našeho Karla Hlavlíčka Borovského:

„Svatý Jene z Nepomuku,
drž nad námi svoji ruku,
by nám Bůh dal, co dal tobě,
by náš jazyk nezhnil v hrobě."

S využitím zpráv českého rozhlasu
https://plzen.rozhlas.cz
připravil Mons. Dušan Hladík

Archeologové našli v Lánech u Břeclavi nápis psaný runovými znaky

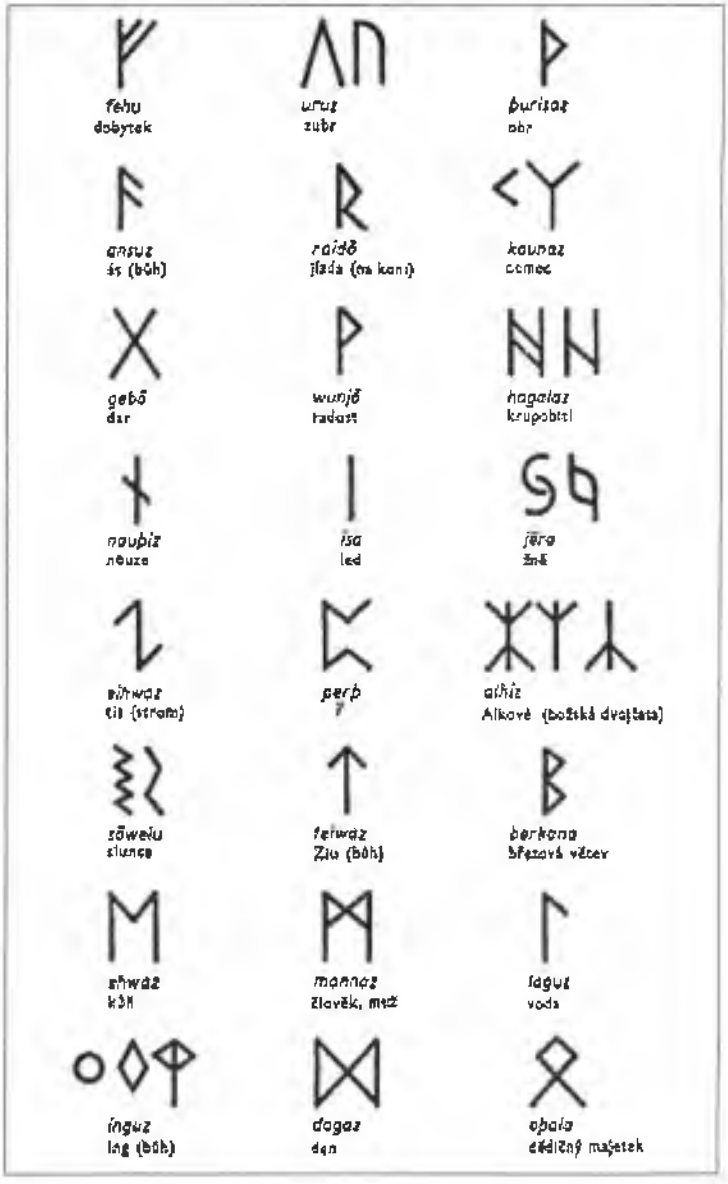
Nejstarším archeologicky doloženým písmem u Slovanů už není hlaholice (původní název: glagolica), ale grafický systém starogermánských run. Runový nápis archeologové objevili v létě roku 2017 na zvířecím (hovězím) žebru, vykopaném v lokalitě Lány u Břeclavi. Začátkem tohoto roku 2022 zveřejnili výsledky podrobného zkoumání tohoto nálezu. Spolu se zvířecím žebrem našli keramiku v odborných kruzích nazývanou „pražského typu". Tato keramika je přitom typickým výrobkem Slovanů, kteří žili na dnešním našem území a v jeho okolí.

Kultura, v jejímž prostředí vznikala keramika „pražského typu", byla slovanskou kulturou existující od přelomu 5. a 6. století našeho letopočtu na území Čech, Moravy, Slovenska, Polska, Dolního Rakouska a východního Německa. Název jí dal archeolog Ivan Borkovský, který se s ní během 2. světové války setkával na území města Prahy. Příbuznou byla slovanská kultura „korčak", vyskytující se na území dnešní Ukrajiny a v Bělorusku. Nositelé této kultury žili v malých vesnicích o 6–10 obydlích čtvercového půdorysu s kamennou nebo hliněnou pecí v rohu místnosti.

Obydlí byla částečně zahloubena, stěny podepřeny dřevěnými kůly a vypleteny proutím. Typické jsou skladovací jámy umístěné blíže či dále od obydlí. Hmotná kultura byla velice chudá. Nádoby modelované v ruce, zdobené vrypy a vpichy, se používaly k uchování tekutin a jídla. Používaly se také jako urny k uložení popelů mrtvých lidí. Osady se nacházely v nížinách vhodných pro zemědělství. Zemědělská půda byla obdělávána jednoduchým dřevěným rádlem. Brzké vyčerpání půdy vedlo k tomu, že se vesnice čas od času přesouvaly na ladem ležící místa.

Runový nápis na hovězím žebru z Lán u Břeclavi

Nejstarší runová abeceda
(dle knihy Aleš Česal: Tajemná místa Čech, s. 184)

Zvířecí kost s runovými znaky podrobně zkoumal mezinárodní tým, složený z vědců České republiky, Rakouska, Švýcarska a Austrálie. Výsledkem práce těchto odborníků bylo konstatování, že se jedná o nejstarší nápis nalezený na území obývaném Slovany. Ke stanovení stáří nalezené kosti vědci použili nejnovější genetické a radiokarbonové metody. Stáří runového nápisu potvrdila také traseologická metoda a elektronová skenovací mikroskopie. Z těchto analýz vyplývá, že kost pochází z tura domácího, který u nás žil kolem roku 600 našeho letopočtu.

Archeologové z Moravy přepisují dějiny – úlomek kosti na sídlišti Slovanů s nápisem ve starogermánských runách

Vyryté znaky určil specialista na germánské jazyky Robert Nedoma z vídeňské univerzity jako runy staršího futharku. Jde o písmo, které používalo germánsky mluvící obyvatelstvo střední Evropy od 2. do 7. století našeho letopočtu. Co tento nápis znamená? Kdo nalezený nápis vyryl? Byl to člověk, který patřil do některé rodiny na našem území přežívajících Germánů? Nebo ho nechali zhotovit do střední Evropy nedávno přišedší Slované?

Archeologické vykopávky na Pohansku u Břeclavi

Původně se uvažovalo, že Slované místní keltské a germánské obyvatelstvo buď vytlačili nebo povraždili. Teprve v poslední době převládá názor, že se Slované s původními usedlíky přirozeným způsobem smísili. Své sousedy proto mohli požádat, aby je runám naučili. Je tu také možnost, že runový nápis po sobě zanechali germánští obchodníci, kteří slovanské sídliště jenom krátce navštívili. Mohl to být zápis uzavřené smlouvy, dlužní úpis nebo dobropis. Autorem runových znaků by také mohl být přeběhlík, hledající u Slovanů azyl.

Faktem zůstává, že tento runový nápis je starší než jsou dochované zlomky psané hlaholicí. Tedy starší než dochované zbytky literárního díla napsaného písmem, které na Velkou Moravu přinesli roku 863 našeho letopočtu věrozvěstí sv. Konstantin-Cyril a sv. Metoděj.

Z informací Masarykovy univerzity v Brně připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Lovecký zámeček v Lánech u Břeclavi nedaleko místa archeologických nálezů

Rekonstrukce starověkého sídliště na Pohansku u Břeclavi. Díky moderním technologiím se podařilo vytvořit i vizualizace kostelů a středověkých domů, jejichž základy arecheologové odhalili, a také stovek hrobů s kosterními pozůstatky.

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**

Chapel: **708-562-5900**

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letos 29. října 2022 tomu budou dva roky, kdy byla Všemohoucím Bohem povolána na věčnost naše milovaná maminka, babička a prababička paní

Marie Kučerová

rodačka z Vlčnova na Moravském Slovácku

Její tělo je pochováno na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, Illinois a výroční mši svatou za ni i za jejího zemřelého manžela Josefa budeme obětovat v neděli 30. října 2022 v 10.30 hod. dopoledne v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje 9415 Rochester Ave. Brookfiled, IL 60513.

Děkujeme všem, kdo si na naše milé rodiče vzpomenete v modlitbách spolu s námi

syn Josef Kučera s manželkou Ritou
syn Václav Kučera s manželkou Pavlou
syn Rostislav Kučera
Marie, Benjamin, Kristýna a Tomáš – vnoučata
Marcel a Anděla pravnoučata

Vděčná vzpomínka

Letošního 22. října 2022 tomu bude rok, kdy Pán života a smrti k sobě povolal naši milou maminku, babičku a prababičku paní

Alici Vedralovou

Narodila se 26. prosince 1928 v Nehvizdech u Prahy. Tatínek jí zemřel, když jí byly dva roky, vychovávala ji maminka a především babička s dědečkem. Od mala musela těžce pracovat na domácím hospodářství, zvláště, když matka i strýc, její poručník, byli za války nacisty vězněni. Po komunistickém únorovém puči 1948 se jí podařilo s několika přáteli – studenty maturanty utéct do západního Německa. V uprchlickém táboře v Ludwigsburgu u Stuttgartu se setkala se svým snoubencem Edwardem Vedralem a v prosinci 1949 měli církevní svatbu a v listopadu 1950 se jim narodila dcera Alička. Začátky v exilu byly pro ně velmi těžké, než manžel dostal místo redaktora rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově, kde působil v letech 1951-52. V červnu 1952 rodina dostala přistěhovalecké vízum do USA a usadili se v Chicagu. Zde pak manžel pracoval ve firmě General Electric, Alice se starala o domácnost. V Chicagu se jim narodil syn Eda a postupně následovala děvčata – Marie, Ludmila, Pavla, Blanka, Albína a nejmladší Dana. Ve svém požehnaném věku se Alice dožila třinácti vnoučat a sedmnácti pravnoučat. Od počátku se Vedralovi také zapojili do různých exulantských a církevních spolků a organizací, především Československého Orla v exilu v Chicagu, Eda jako redaktor měsíčníku Katolický Dělník a českých novin Hlasatel, Alice do těchto periodik přispívala překlady mnohých článků. Vedralovi se také velmi angažovali ve všem, co se týkalo sochy Panny Marie v exilu, jak jejího zbudování v roce 1954, tak organizování poutí do Lisle a nakonec převezení do Prahy po roce 1989. V roce 1972 Eda, společně s několika dalšími nadšenci, založili českou trampskou osadu Dálava, kterou Eda vedl jako šerif 35 let. Alice byla „Matkou osady." Organizovali trampské potlachy po celých USA a Kanadě, pořádali trampské festivaly, zábavy, koncerty, besídky a další kulturní podniky. Zvali vyhlášené umělce československého exilu a po revoluci přední umělce z České republiky. Alice vždy pro všechny připravovala zázemí – ubytování a stravu. Byla též „adoptivní matkou" mnohých exulantů, kterým vždy podávala pomocnou ruku ve všech směrech. Rodina Vedralova byla vždy oporou české katolické komunity v Chicagu. Manželé Vedralovi byli zakládajícími členy České katolické misie v Ciceru. Alice byla ženou modlitby, denně se modlila několik růženců, vedla k modlitbě celou rodinu – děti i vnoučata a v České misii dlouhé roky organizovala růžencové společenství. Manželům Vedralovým biskup Petr Esterka udělil medaili Za službu církvi, vlasti a národu. Rodinu bolestně zasáhla nemoc a smrt jejich jediného syna Edwarda juniora, který zemřel počátkem roku 2016. 27. března 2017 byl nečekaně povolán na věčnost Aličin manžel Edward senior. Když pro nemoc a pokročilý věk již nemohla Alice navštěvovat pravidelné bohoslužby, těšila se vždy o prvních pátcích na návštěvu kněze, který jí posloužil doma. Obklopena láskyplnou péčí svých dcer a nejbližší rodiny a přátel odešla na věčnost posílena svátostmi umírajících 22. října 2021. Pochována je po boku svého manžela na Hřbitově Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za Alici Vedralovou i jejího zemřelého manžela Edwarda budeme obětovat v neděli 23.října 2022 v 10.30 hod. dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu, kam ráda chodívala

Děkujeme všem, kdo si na naši maminku a babičku spolu s námi vzpomenete v modlitbě.

dcery Alička, Marie, Ludmila, Pavlína, Blanka, Albínka a Dana a snacha Trudy s rodinami

Srdečně Vás zveme na

Vernisáž fotografií barokních kostelů z okolí Brounova v severních Čechách

v České msiii 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

sobotu 22. října v 7.30 večer po mši svaté

výstava potrvá do 28. října 2022

VÝSTAVA TEMPUS FUGIT II NAVAZUJE NA ÚSPĚŠNOU PUTOVNÍ VÝSTAVU ZOBRAZUJÍCÍ UNIKÁTNÍ SOUBOR BROUMOVSKÝCH KOSTELŮ OD VĚHLASNÝCH ARCHITEKTŮ DIENTZENHOFEROVÝCH.

PŘIPRAVILO:

DĚKANSTVÍ BROUMOV

PODPOŘIL/O/A:

DOMINIK KARDINÁL DUKA OP
MINISTERSTVO KULTURY
KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ
MĚSTO BROUMOV
OBEC HEJTMÁNKOVICE
OBEC HEŘMÁNKOVICE
OBEC VERNÉŘOVICE
OBEC OTOVICE
OBEC KŘINICE

Zemřela Hana Zagorová,

známá česká zpěvačka

Zpěvačka Hana Zagorová na snímku z roku 1972

V pátek, dne 26. srpna 2022, věku 75 let zemřela zpěvačka Hana Zagorová. Patřila k nejznámějším českým popovým zpěvačkám, natočila cca 900 písní. O úmrtí pěvecké hvězdy informoval deník Blesk.

Hana Zagorová se narodila v roce 1946 v Petřkovicích na Ostravsku. Do povědomí lidí se dostala v šedesátých letech. Devět „Slavíků" v řadě posbírala v letech 1977 až 1985 a je držitelkou mnoha platinových a zlatých desek.

V roce 1963 se zúčastnila ostravské soutěže „Hledáme nové talenty", na brněnské JAMU ale poté začala studovat herectví. První singl „Prý jsem zhýralá" vydala až v roce 1968 a tehdy začala více vystupovat v rozhlase a v televizi. Její tvorba se pohybovala mezi šansonem a mainstreamovým popem.

S orchestrem Václava Zahradníka natočila první LP gramofonovou desku „Bludička" (1970) s hitem „Bludička Julie".

Ostravsko však brzy opustila a v Praze začala spolupracovat s „Tanečním orchestrem Československého rozhlasu". Potom vydávala v rychlém sledu velké množství desek, jako „Cesta ke štěstí" (1976), „...Tobě, Tebe, Ti" (1979), „Oheň v duši mé" (1980), „Střípky" (1981), „Světlo a stín" (1982) a „Mimořádná linka" (1983).

V roce 1977 podepsala spolu s ostatními umělci tzv. „Anti-chartu". Vystupovala také s Michalem Prokopem a Petrem Rezkem nebo s italským zpěvákem Drupim. V televizi měla vlastní pořady jako „Zaváté studánky" a „Prázdniny".

Koncertovala také v Polsku, v Rusku a v Německu. V osmdesátých letech byla spojena hlavně s dvojicí Petr Kotvald - Stanislav Hložek. V roce 1989 Hana Zagorová podepsala petici „Několik vět", která požadovala propuštění politických vězňů a svobodu slova.

V letech 1986–1992 byla manželkou tanečníka Vlastimila Harapese, po rozvodu s ním si vzala operního tenora Štefana Margitu.

Během deváté dekády 20. století už její popularita klesala, dál ale vydávala desky jako „Ave – Hana Zagorová a Štefan Margita" (1994), „Když nemůžu spát" (1994) a ůJá?" (1998). Jejím posledním oficiálním LP bylo „Konečně společně - Hana Zagorová a Štefan Margita" (2020).

V roce 2014 byla Hana Zagorová uvedena do síně slávy hudebních cen Anděl.

Stanislav Dvořák,
Novinky.cz, Seznam.cz.

Manželé Hana Zagorová a Štefan Margita

DĚTEM

Test pro Boží děti

od 8 do 108 let

Tentokrát na znalosti ze Starého zákona

1. Kdy se narodil Mojžíš?
a) asi 1400 let před Kristem
b) asi 150 let po Kristu
c) asi 480 let před Kristem

2. Faraón nařídil zabíjet všechny narozené hebrejské chlapce. Jak zachránila Mojžíše jeho matka?
a) utekla s ním do Izraele
b) vydávala ho za holčičku
c) dala ho v košíku do rákosí na břehu Nilu

3. Kde promluvil Bůh k Mojžíšovi?
a) v jeruzalémském chrámě
b) v bouřlivém vichru
c) v hořícím keři

4. K čemu povolal Bůh Mojžíše?
a) aby se stal řeholníkem
b) aby vyvedl izraelský národ z otroctví a přivedl ho do zaslíbené země
c) aby sepsal dějiny Izraele od počátku světa po jeho současnost

5. Komu a kde dal Bůh Desatero?
a) Ježíšovi na hoře Tábor
b) Abrahámovi na hoře Moria
c) Mojžíšovi na hoře Sinaj

6. Mojžíšovým nástupcem byl Jozue. Které město dobyl nejdříve?
a) Jericho
b) Jeruzalém
c) Tel Aviv

7. Která trojice patří mezi izraelské soudce?
a) Gedeon, Samson, Debora
b) Izák, Ezau, Jakub
c) Bóaz, Rut, Noemi

8. Co se stalo Samuelovi, když spal?
a) uslyšel, jak ho někdo volá
b) uviděl žebřík vedoucí do nebe
c) uviděl sedm tučných a sedm hubených krav

9. Kdo se stal prvním izraelským králem?
a) David
b) Saul
c) Šalomoun

10. Jak zvítězil David nad Goliášem?
a) falešnou hrou na loutnu, při které Goliáš zešílel
b) prakem a kamínkem
c) tím, že ho chytil do vykopané jámy

11. Čím se nejvíc proslavil Šalomoun?
a) velkým bohatstvím a počtem žen
b) vyhlášením Desatera
c) postavením Jeruzalémského chrámu

12. Kteří jsou hlavní proroci Starého zákona
a) Henoch, Metuzalem, Melchizedech, Eliáš
b) Amos, Jonáš, Samuel, Jeremiáš
c) Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel, Daniel

13. Kdo byl vzat ve Starém zákoně na nebesa
a) Jákob
b) Eliáš
c) Henoch

14. Tři mládenci byli pro víru v jednoho Boha uvrženi do ohnivé pece v zajetí
a) Asyrském
b) Babylonském
c) Řeckém

15. Tobiáše provázel na cestách archanděl
a) Michael
b) Gabriel
c) Rafael

16. Proroka Jonáše na jeho cestě
a) napadl lev
b) uštknul had
c) pohltila velryba

17. Co posilovalo Proroka Eliáše na 40 denní cestě k Boží hoře?
a) chléb z nebe
b) placky od vdovy ze Sarepty
c) jídlo, které mu nosil havran

18. Jaké ovoce donesli průzkumníci ze Zaslíbené země?
a) hrozny, banány a mango
b) granátová jablka, hrozny a fíky
c) hrozny, granátová jablka a datle

Správné odpovědi:
1. a), 2. c), 3. c), 4. b), 5. c), 6. a), 7. a), 8. a), 9. b), 10. b), 11. c), 12. c), 13. b) i c), 14. b), 15. c), 16. c), 17. a), 18. b)

Připravilo Diecézní katechetické centrum Biskuství brněnské, http://kc.biskupstvi.cz

Komtesa Lata, velebená i nenáviděná

aneb

Jediná žena, která vyhrála Velkou pardubickou

Lata Brandisová po vítězství ve Velké pardubické v roce 1937

Velká pardubická, též Velká pardubická steeplechase je dostihový závod, který se koná každý vždy druhou říjnovou neděli na dostihovém závodišti v Pardubicích. Patří mezi nejtěžší dostihy v Evropě. Jde o sportovní událost s nejdelší sportovní tradicí v Česku. První Velká pardubická steeplechase se běžela 5. listopadu 1874 a od té doby se do roku 2021 konalo 131 ročníků. Jedinou ženou, která kdy zvítězila ve Velké pardubické, byla Lata Brandisová. Stalo se tak v roce 1937 a jela v sedle klisny Normy. O této obdivuhodné ženě bude dnešní povídání.

Její celé jméno zní Marie Immakulata Brandisová. Na vrcholu slávy byla velebena státníky i celebritami, její úspěchy se dostávaly na titulní strany novin v celé Evropě. Dosud je jedinou ženou, která zvítězila ve Velké pardubické steeplechase. Pocházela z devíti sourozenců - narodila se 26. června 1895 na zámku v Úmoníně, poblíž Kutné Hory, jako páté dítě hraběte a hraběnky Brandisových, staré šlechtické rodiny s rakouskými kořeny. Na svět přišla krátce před svým dvojčetem Kristýnou. Nedlouho na to rodina přesídlila do Řitky.

Lata s Kristýnou se učily jezdit na koni od osmi let. Jako mladá žokejka pravidelně tréninkově jezdila na závodišti Velká Chuchle v rovinové stáji Karla Šmejdy a účastnila se různých honebních jízd a příležitostně i neoficiálních dostihů pro dámy. V roce 1927 jí její vzdálený bratranec, hrabě Zdenko Radslav Kinský, velká postava meziválečného dostihového sportu a jezdectví, překvapivě nabídl angažmá ve Velké pardubické na své klisně Nevěstě.

Jenže startovat ve Velké pardubické nebylo jen tak. Koncem 20. let 20. století byla Velká pardubická steeplechase nejprestižnější sportovní událostí v zemi. Na druhou stranu bylo toto sportovní klání tak nebezpečné, že ho někteří už nepovažovali ani za sport. Start v nejtěžší steep-lechase tak pro ženu znamenal nemalé riziko. Navíc dostihy jezdili téměř výhradně důstojníci, kteří žili v kasárnách a jezdectvo a vojenské jízdárny pro ně byly vším. Což se také neobešlo bez četných protestů několika ostatních jezdců poté, když zjistili, že by se nimi měla v klání porovnávat žena.

Jelikož ale žádná pravidla účast žen v náročné steeplechase nezakazovala, Lata jela svou první pardubickou 9. října 1927. Skončila na pátém, posledním místě, přičemž dalších osm jezdců závod nedokončilo. Dle Národních listů byl výkon slečny Brandisové, která absolvovala celou dráhu, bouřlivě aklamován.

V roce 1927 zemřela Latina matka a o rok později i její otec. Lata se tak musela plně věnovat péči o rodinu a správě řiteckého panství. To si už ostatně vyzkoušela ve svých 19 letech, když její otec odešel do Velké války.

Na Velkou pardubickou se vrátila v roce 1930, tehdy bylo právě po krachu na Wall Street, a steeplechase v Pardubicích jelo osm jezdců. Lata skončila na čtvrtém místě a o rok později, při své třetí účasti v roce 1931, byla třetí. To už nebylo skoro slyšet, že by se jako žena neměla závodu účast-

Lata Brandisová při přeskoku hadího příkopu - Před více než osmdesáti lety byla řada překážek nebezpečnějších než dnes

nit, zlepšovala se a očividně si získávala uznání ostatních jezdců.

V roce 1933 se Lata Velké pardubické zúčastnila poprvé s klisnou Normou a skončila s ní na třetím místě, o rok později byla tato dvojice druhá a v roce 1935 obsadila páté místo.

V roce 1937 to byl Latin sedmý pokus o útok na zisk prestižní trofeje. V té době už Velkou pardubickou vyhrávali němečtí koně. Atmosféra na závodišti byla vyhrocenější ještě více než dřív a souboj domácích koní s jejich soupeři z třetí říše výrazně přesáhl obvyklé mantinely sportu. Převážná většina jezdců na startu byla z řad armádních důstojníků, z toho pět jich bylo z nacistických polovojenských organizací. Lata s Normou projely cílem jako první, navíc rozdílem sedmi koňských délek. Naprosto světová senzace! „Nikdy jsem nepoznala takové štěstí - pocit, že široko daleko není nikdo, kdo mě nemá rád," řekla o svém triumfálním vítězství Lata.

Příštích devět let se Velká pardubická v důsledku politických událostí a druhé světové války nekonala. Řitecký statek byl během války pod německou nucenou správou a po skončení války bylo jeho hospodářství téměř vydrancované. Tak Lata zaplatila za to, že se zařadila k minoritní části aristokratů, kteří během války stáli při českém národu.

V roce 1946 se pardubické závodiště znovu otevřelo dostihům, přes válku si z něj Němci udělali letiště a značně jej tak poškodili. Lata sice v první poválečné Velké pardubické startovala, ale závod nedokončila, protože měla ošklivý pád, při kterém si zlomila klíční kost. Na závody do Pardubic se vrátila v roce 1949, kdy nastoupila jen do Kinského memoriálu, který zahrnoval většinu klíčových skoků Velké pardubické, ale měl asi poloviční délku. To bylo Latě 54 let. Po těžkém pádu na Hadím příkopu skončila na jeden a půl měsíce v nemocnici, přičemž několik dní byla v komatu. Utrpěla mj. frakturu lebky a četné komplikované zlomeniny. Znamenalo to pro ni konec jezdecké kariéry a až do smrti musela chodit s hůlkou, protože měla potíže s rovnováhou.

Po válce na zámku v Ritce zůstaly už jenom sestry Lata, Kristýna a Johanna. Nástup komunistického režimu znamenal pro komtesy Brandisovy další pohromu. V roce 1950 byl jejich řitecký dvůr začleněn do kolektivního státního hospodářství a na zámku mohly obývat jen pár místností, protože se z něho stala ubytovna pro zemědělské pracovníky. A aby toho nebylo málo, tak v roce 1953 byly sestry ze zámku vystěhovány definitivně do neútulné a odlehlé chaty u Klínce. Při odchodu ze zámku si naložily svými věcmi jednu káru a tou zaplnily celou chatu.

Vystěhovali je do tzv. Kadláčkovy chaty nad Babí roklí, poblíž Spáleného mlýna. Chatka měla malý obývák, dvě malé ložnice, kuchyňku. Nebyla sem zavedena elektřina, ani voda, a stavba neměla ani koupelnu. Krátce před tím ji režim zabavil jistému panu Kadláčkovi, prvorepublikovému podnikateli, obchodníkovi se dřívím, který ji používal především v letních měsících. Večery tak byly nuceny trávit za svitu petrolejky a dlouhé chvíle si zpříjemňovaly poslechem tranzistorového rádia.

V chatičce u lesa zůstala Lata skoro třicet let, žila v zapomnění, na okraji společnosti a na sportovní dráhu jí zbyly jen vzpomínky.

Sestry Johanna a Kristýna velmi těžce hledaly zaměstnání, kvůli jejich aristokratickému původu je nechtěl žádný podnik zaměstnat. Protože si ale musely na živobytí nějak vydělávat, směly nakonec začít pracovat v modřanské Orionce. Z domova odcházely brzy ráno na vlak do Bojová a vracely se až navečer. Lata tak zůstávala po celý den sama, a přestože byla v invalidním důchodu, povětšinu dne se musela starat o domácnost a vykonávat při tom těžkou práci. Nosila v kbelíku vodu do prudkého svahu k chatě, štípala dříví na otop, musela krmit slepice, prát prádlo a uklízet domácnost. Fyzicky na tom byla velice špatně, leč zdravý rozum si udržovala disciplínou a zaběhlými rituály. Veškerou činnost vykonávala v pravidelný čas a jídlo konzumovala podle společenských pravidel, rovněž vždy ve stejném čase. Společnost jí během dne dělal obvykle pes, a za ty roky se jich vystřídala pěkná řádka. Již na počátku svého pobytu v chatce žádali na MNV v Klínci o prominutí poplatku právě za svého domácího mazlíčka. Neúspěšně, rada obce jejich žádost neuznala a obratem ji zamítla.

Lata Brandisová na svém závodním koni Otello při přeskoku Velkého Taxisova příkopu

Sestry Brandisovy, Lata zcela vpravo

Lata později říkala, že jízda na koni pro ni byla velkou vášní jejího života. Hlavní oporou pro ni i její sestry byla víra. V neděli společně pravidelně vyrážely pěšky do líšnického kostela, kde se pokaždé posadily do stejné lavice. Jejich přítomnost zde údajně monitorovali informátoři státní tajné bezpečnosti. Při zpáteční cestě si v místním obchodě doplnily zásoby a pomalu se vracely domů.

Někdy v 70. letech zavedli chataři do osady elektřinu, takže si sestry mohly pořídit ledničku a elektrický radiátor. Následně se podařilo k chatě natáhnout vodovodní potrubí a voda se začala čerpat až do chaty, čímž odpadla starost s nošením těžkých kbelíků.

V listopadu 1978 uspořádal Jezdecký klub v Líšnici, v čele s Ing. Petrem Breyerem, hon na lišku, i když v něm ve skutečnosti žádná nefigurovala, jehož závěrem bylo setkání s legendární Latou. Lata se sestrami čekala na louce u chatky, aby se podívaly, jak houf asi 30 jezdců projede kolem. Master Ing. Breyer překvapivě zavedl jezdce blíže na louku, kde Lata přijala troubení slavnostních fanfár, krátký projev mastera, hold jezdců a kytici karafiátů. Většina účastníků viděla Latu poprvé a ti starší zase vzpomínali, kdy ji fandili. Bylo to krásné setkání.

Lata Brandisová před chatou v Klinci

Jak plynul čas, Lata postupně chřadla. Posledních třicet let prožívala v chudobě, o hladu, ale přesto nikdy nechtěla, aby ji litovali, a nikdy si nestěžovala. Jak jednou řekla: „Komunismus nám vzal všechno, ale naši hrdost - tu nám vzít nemohli."

V roce 1979 už byly sestry tak slabé, že sotva kdy došly jen do kostela, namísto toho za nimi do chaty docházel líšnický pan farář Javůrek a sloužil jim mši svatou v chatě. V listopadu 1979 zemřela Kristýna na zápal plic.

Osamělé stařenky si netroufaly ve vylidněné chatové osadě přežít další zimy. Johanna přesídlila do Líšnice a Lata přijala nabídku svého synovce, Ernsta Haana, aby žila na jeho sídle v rakouském Reitereggu. Nejdříve se sice zdráhala, ale bylo tam pro ni jedinečné lákadlo - koně, které celý život tak milovala. Do Reitereggu odjela v září 1980, kde zanedlouho, 12. května 1981, zemřela. Pochována je tam, v místní soukromé kapli.

Láska ke koním zůstala Latě Brandisové až do konce života

Životní příběh komtesy Laty Brandisové upadl na dlouhou dobu v zapomnění. Je to příběh, ze kterého až mrazí. Při vyřknutí jejího jména snad jen místní lidé a fandové koní věděli, o koho se jedná. Pokud by vás život hraběnky Laty zajímal blíže, doporučuji vám knihu „Nezlomná" britského novináře a spisovatele Richarda Askwitha, která vyšla v českém jazyce v roce 2019 v nakladatelství Mladá fronta.

Jaroslav Volf
Klinecký zpravodaj 2021

Lata Brandisová na Velké pardubické:

1927 (Nevěsta) - 5. místo
1930 (Norbert) - 4. místo
1931 (Norbert) - 3. místo
1933 (Norma) - 3. místo
1934 (Norma) - 5. místo - po pádu
1937 (Norma) - 1. místo
1946 (Nurmi) - nedokončila
1947 (Otello) - nedokončila
1949 (Nina) - nedokončila

Otrokáři

Nejezdili jsme Saharou vždy po zavedené pistě. Moji afričtí průvodci znali i přibližnou polohu oáz a studní v poušti paralelně s hlavní cestou. Mohli jsme si proto s menším rizikem zapadnutí podobné zajížďky dovolit. Přístroje GPS, v tu dobu ještě obecně nedostupné, nám umožňovaly zjistit aktuální polohu v poušti a vytvářet si vlastní mapy. Později, když jsme si poušť dostatečně zmapovali, mohli jsme tyto vedlejší trasy jezdit bezpečně i v noci.

Bylo žádoucí mít takovou možnost, když doletěla zpráva, že nás někde čekají nepříjemnosti, či když někdy bylo potřeba nepozorovaně „inkognito" proklouznout pouští. Velká výhoda.

Stávalo se, že náklad neměl všechny dokumenty v pořádku. Někdy náklad nemohl mít dokumenty takřka žádné. Potom naše schopnost projet byla velmi, říkám velmi finančně ceněna.

A zřídka jsem ani já podrobně nevěděl co vlastně přepravujeme. Jako zrovna dnes. Zbraně to určitě nebyly. Spíš nějaká munice a potraviny. Možná i léky a náhradní díly. Ty mohly být určeny pro těžební stroje, nebo taky pro tanky. Lepší nevědět. Na trhaviny jsem býval vždy upozorněn, když už jsme je měli přepravit. To dnes nehrozilo. Tahač s nákladem trhavin pak stával vždy poněkud opodál mimo kemp. Spát pod ním se nedoporučovalo. I když, po pravdě, nikdy nedošlo k žádné explozi. To by musela přiletět nějaká zbloudilá kulka z pouště. My se přestřelkám úspěšně vyhýbali.

Mezi nízkými keříky, už na rovině, se rozkládal tábor kočovníků. Na první pohled byli na cestě. To podle lehkých látkových přístřešků, pod kterými ve stínu posedávali a jaksi monotónně hučeli za doprovodu bubínků a chřestítek. Po západu slunce přestali. Později jsme se dozvěděli, že slavili slavnost mrtvého muže. Kandidát na nebožtíka ležel opodál na slunci, jak už dlouho, to se mě nepodařilo zjistit, zabalený snad v nějaké rituální rohoži, k tomu účelu určené. Celá sešlost hučela a bubnovala, dokud chudák tím vedrem zmožený nevypustil duši. Snad to byl nějaký saharský způsob paliativní péče. Mrtvého, už bez bubnování, zahrabali stranou pod palmou asi půl metru do písku. Další události dostaly během večera celkem nečekaný spád.

V konvoji se rozběhl běžný táborový život. Auta vytvořila velký kruh, pár set metů od kočovníků, aby byl večer klid. Určily se stráže z průvodců pro nadcházející noc. Někteří, co znali terén, se rozptýlili prozkoumat okolí. Nutná opatrnost, aby na tábor v noci odněkud nevyběhlo nějaké překvapení. Až po setmění, aby se nevzbudila nežádoucí pozornost se na vytypovaná místa umístily kulomety určené k obraně.

Řidiči a mechanici měli své úkoly. Taková ta denní rutina. Kontrola pneumatik, doplnění vody v chladičích, drobné opravy. Na výměnu oleje, olejových a vzduchových filtrů jsem dohlížel osobně. Příležitost ukrást olej či nový filtr byla příliš silná. Teprve potom se přinesla voda, lidé smývali prach z cesty, vařilo se jídlo a čaj. Někteří si pekli placky z mouky. Alkohol byl tabu. Káva se pila až ráno. Každá skupina si vařila zvlášť. Někteří nejedli vepřové, jiní zase skopové. Nebyla proto centrální kuchyně. I já jsem si svůj Feuertopf (fazole, paprika, uzenina, cibule a kečup) ohříval na lihovém vařiči většinou sám. Jedna konzerva, asi 800g, mi vystačila na celý den. Jídlo chutnalo teplé i studené. Nebylo třeba ani umývat pánev. Nic jiného jsem nevařil.

Časně z večera mě přinesli zvláštní pozvání do blízkého tábora kočovníků. Tuarégové to na první pohled nebyli. Ti nosí na krku na kožené šňůrce„Croix d'Agadez". Je známo 21 původních tvarů kříže. Každý kříž je znakem jednoho kmene Tuarégů, pověstných lupičů pouště. Podle tvaru kříže je možno určit příslušnost jeho nositele ke kmeni. Tady jsem kříže postrádal. Ale možná, že při tom obřadu mrtvého je odložili. I oblečení bylo laděné spíš do bíla. Tuarégové nosí burnusy modré. Náčelník a několik členů jeho družiny (asi jen ti, kterým bylo dovoleno mluvit s cizincem) se mnou mluvili lámaně Francouzky. S mými lidmi a mezi sebou, drmolili místním jazykem Tamachek, nebo něčím jiným.

Přivítání a rozhovor, zprvu velmi korektní, se měl zadrhnout. Po nezbytných proslovech o přátelství atd., tak jak takový palawer při setkání na poušti běží a několika šálcích silného čaje, mi náčelník jen tak mezi řeči sdělil, že jeho lidé poznali mezi mými průvodci, kteří se po příjezdu do etapy rozešli z tábora obhlédnout okolí, dva jeho otroky. Byl jsem překvapen a abych pravdu řekl i mě ta nehoráznost rozzlobila. A to se nestávalo často. Většinou se vše řešilo bez emocí. Moji lidé se mnou jezdili už delší dobu a o nějakém otroctví nikdy nebyla řeč.

Celé klany i rodiny žijí i v dnešní době jako středověcí nevolníci či otroci, název zvolte jak je ctěná libost, podřízené domorodným náčelníkům. Věc stále na Sahaře celkem běžná. Tomu jsem se nedivil. Několik z takových otroků mělo jezdit i pro mě, jak se nyní ukázalo.

Za volantem nákladního auta na afrických cestách

Domorodá africká osada

Dá rozum, že vyměnit dary za takto změněné situace jsme si nestačili. On nedostal whisky, která čouhala z tašky jednoho z mých řidičů, co mě doprovázel a který mluvil Tamašek. Johny Wolker byl u kočovníků ceněný artikl. Mě by asi náčelník věnoval na oplátku nějakou korálky posázenou nepotřebnou cetku. Podle zákonů, či místních zvyků, mu ti moji chlapíci asi opravdu patří. Narodili se v jeho stanech a jeho otrokyním. Jak náčelník vehementně tvrdil. Otce nejmenoval.

Ráno, další den, když už zmizeli za obzorem, jsem se při ranní kávě dozvěděl, že oni ti kmenoví předáci otrokyně znásilňovali. Navlékli jim jakési ohlávky a nahé uvázali u kůlu ve stanu. Pak na ně za všeobecného řičení a hýkání skákali ze zadu jako na kobyly. Divný zvyk na můj vkus. Jsem od přírody přece jen trochu romantik. Žena pro mě stále zůstává ta nejkrásnější bytost, co příroda stvořila. Ale to předbíhám.

Je to prý věc jeho cti, tedy náčelníka, aby syny svých otrokyň dovedl zpět do svého tábora, jinak je musí zabít. Ty své argumenty pronášel absolutně klidným hlasem. Chtěl mě asi ohromit, že není žádný troškař, že těch otrokyň má povícero. Z hloubi duše zřejmě věřil, že je v právu.

Polil mě studený pot. Takový ten chladný čůrek co teče dolu po páteři. Tady doutnal konflikt. Někdo bude asi muset zemřít a nebude to s bubnováním a chřestěním. Své lidi nikomu po dobrém nevydám. Poprvé v životě na mě dejchla smrt. Situace nebyla k jásání. Válka byla na spadnutí já ji musím vyhrát.

Pokýval jsem zúčastněně hlavou. Abych si urovnal myšlenky a získal trochu času, vymluvil jsem se na plný měchýř. Náčelník mi pokynul rukou, abych se vzdálil. Zřejmě měl pochopení, byl to už starší muž. Z toho pití přeslazeného silného čaje zlobí kočovníky prostata. To se moc neví.

Pomalým krokem, oči na všechny strany, jsem beze spěchu odkráčel až za naše auta. Bylo to pár set metrů. Nikde jinde nebylo možno skrytě vykonat potřebu.

Za stany beduínů střídavě leželo i postávalo stádo jízdních velbloudů a několik koní. Hlídače u nich vidět nebylo. S náčelníkem sedělo u ohně zcela netakticky pohromadě určitě celé osazenstvo slavnosti, asi dvacet chlapíků. Že mají kalašnikovy ani neskrývali. Ale tady na jedné kupě byli těžce zranitelní. Zřejmě nepočítali s mým odporem. To bylo dobré zjištění.

V autech jsme vozili nějaké ruční granáty pro případ přepadení. Kdyby, nedej bože, mělo dojít k boji zblízka. Celý kemp byl už připraven na nadcházející noc. Zbraně, umně zamaskované, na svých místech. Průvodci instalovali v různých vzdálenostech směrem dosti daleko do pouště svítilny napájené kabelem z baterií tahačů. V případě podezření bylo možno rychle osvítit terén. Teprve potom, když se ohrožení potvrdilo, se vystřelovaly světlice s padáčky. Až po osvětlení okolí světlicemi by se zahajovala palba. Potud teorie. Většinou stačilo několik ran z pušky a problém byl v tichu vyřešen. Pušky měly tlumiče. Bylo to dobré pravidlo. Stráže si občas „blikly“ svítilnami několikrát za noc, buď ze strachu či podezření, nebo jen tak z dlouhé chvíle.

Později, když už se jezdilo jen v noci, se začaly používat přístroje pro noční vidění. To už svítilny nebylo potřeba. I na puškách se nainstalovaly dalekohledy pro noční střelbu. S tlumičem hluku i zážehu to byla na poušti velmi nebezpečná zbraň. Jen jsem si později říkal, proč jsme s těmi přístroji na noční vidění čekali až na ježdění v noci. Pro noční tábor by se velmi hodily už dříve. Jeden není dost chytrý.

Strčil jsem si do každé kapsy po granátu. Taková ta malá litinová vajíčka. Stráže u kulometů dostaly pokyn, že v případě, kdy hodím granát mezi beduíny bude to signál, že mají ty, co se budou ještě hýbat, co nejrychleji zlikvidovat. A pokud možno nestřílet na mě. Viditelně jsem si zapínal poklopec a kráčel pomalu zpět k ohni nomádů.

Moji lidé nepotřebovali dlouhé vysvětlování. Byl jsem si jistý, že dříve než jsem opět dosedl proti náčelníkovi, mířily, zatím přátelsky, na beduíny nejméně dva 12,7 kulomety připravené okamžitě střílet.

Kdo uteče, ten vyhraje. To na poušti neplatí. Útěkem ztratíte tvář před nepřítelem. Ten váš ústup vnímá jako slabost. On také, když už utíká, je to jen a jen ze strachu.

Je to kus pouštní diplomacie vyhrát bez střílení a k tomu ještě získat respekt. Ale ozbrojená neutralita je nutnost. Je lepší být připravený než překvapený. A mě ten místní satrapa málem nachytal s trenýrkami dole.

Přisedl jsem k ohni a posunkem požádal o čaj. Nikdo nepromluvil. Po chvíli se satrapa zavrtěl, trochu odkašlal a požádal, kde že jsou ti jeho „esclaves“. Předpokládal, že je přivedu sebou, když už jsem šel na toaletu až do našeho ležení. Omluvně jsem se pousmál a odvětil v klidu, že nevím přesně o koho se jedná. Mohl bych se zmýlit a posunkem jsem přivolal jednoho našeho průvodce, co rozuměl místní řeči. Vybídl jsem zdvořile satrapu, ať pošle s průvodcem několiko ze svých lidí do našeho tábora, aby ukázal na ty co mu mají patřit.

Zvedl se vyšší hubeňour, v ruce kalašnikov. Hlavu ovinutou modrým turbanem, koukaly mu jen černé těkavé oči. Pomalu houpavě kráčel za strážným. Oni jak pořád jezdí s přikrčenýma nohama na velbloudech, zapomenou chodit. Po delší chvilce, na dva kalíšky čaje, přivedli dva mechaniky.

Že to jsou ti utajení otroci bych do nich neřekl ani náhodou. Jezdili se mnou už druhý rok. Vyzvedl jsem je tenkrát, co zapadli a zůstali okradeni bez jídla, v poušti. Byli ještě s několika na živu. Dostali všichni napít, najíst a něco na sebe a tihle dva už se mnou zůstali. Neměli kam jít. Teď chápu proč.

Při údržbě aut vykonávali ty rutinní práce, žádní velcí odborníci. Byli to ale vynikající znalci pisty a válečníci. Tuarégy rádi neměli, ti je okradli, ale o tom až později. Často vodili z prvního auta kolonu. Chlapíci se beze strachu, neozbrojeni, postavili před satrapu. Ten zůstal sedět a něco jim klidným hlasem v jejich řeči Tamašek domlouval. Chlapíci zavrtěli hlavami v odmítavém gestu.

Satrapa se obrátil a mě, rozhodil rukama a jakoby s omluvou zahlaholil francouzsky: „Nechtějí ke mně zpět, budu je tedy muset zabít" a štrachal rukou po samopalu nejbližšího společníka. To už bylo trochu moc za hranou. Tady zdvořilost stačit nebude.

Prudce jsem vstal. „Nějaký pouštní pobuda se tu snad přede mnou odváží střílet na moje neozbrojené lidi," bručím si nahlas jakoby pro sebe, ale aby všichni kolem rozuměli. Začal jsem vidět rudě. To už přestanete myslet mozkem, jednáte. V té době jsem u sebe na opasku nosil, kvůli pocitu jistoty, několik kilo železa. Pistoli ráže 9 mm.

Dost prudce jsem vytáhl pistoli z pouzdra a po krátkém jakoby zaváháním, to na efekt, podal pistoli nejbližšímu z mechaniků, domnělému otroku. Jak říkám, už jsem viděl rudě, ale soudný jsem přece jen zůstal. Bílý nesmí střílet na domorodce. To se nesluší. Ať si to vyřídí sami mezi sebou. Zůstane to v rodině, kmeni, nebo národu. Druhá ruka po paměti vytáhla granát z kapsy. Osazenstvo kolem ohně přestalo i dýchat.

„Když jsi tak odvážný a chceš zabít neozbrojeného, tak se teď postav a vybojuj si jako muž svého otroka zpět." Satrapa zůstal sedět a jeho společníci se báli pohnout. Myslel jsem, že tím proslovem je věc vyřešena. Satrapa bude za mluvku. My se pomalu vzdálíme, oni zůstanou sedět, hlavy vychladnou a nedorozumění skončí. Osud tomu chtěl jinak.

Mechanik popošel pomalu, klidně k satrapovi, přiložil mu pistoli lehce k čelu. Ten jen koulel očima. Myslel jsem, že ho mechanik chce jen vystrašit. A hlavně pokořit, jako zbabělce co řeční a nebojuje.

Třeskl výstřel. Mozek pleskl do písku. Já v ruce granát, za mnou kulomety a proti mně jde chlap s pistolí, co zrovna zabil člověka. Chtěl jsem odjistit granát, ale myšlení mě nevypovědělo službu. Gott sei Dank. Chladně hodnotím situaci. V ležení kolem ohně beduínů se nic nehýbe, nechtějí zřejmě bojovat. Odjinud nebezpečí nepřijde. Asi jsme je přesvědčili o svých dobrých úmyslech.

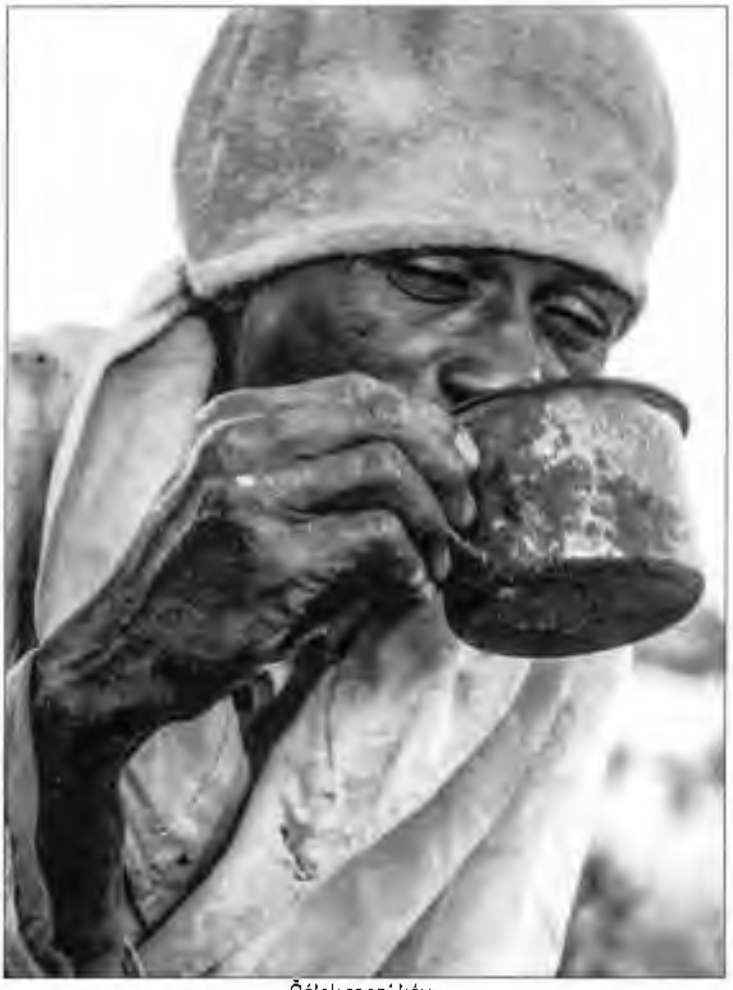
Mechanik došel ke mně a omluvně mi podává pistoli zpět. „Merci patron Frank. To byla pomsta za mámu. On ji jako mladou zajatkyni znásilnil." Pak tedy asi zabil svého biologického otce, svitlo mi hlavou.

Teď mi začalo docházet, odkud pramení ta jejich živočišná nenávist k nomádům. Mezi nebem a zemí existují na Sahaře od nepaměti věci, o kterých je lépe ani nevědět.

Zavrtěl jsem rozhodně hlavou v jakémsi osvícení. Odepjal opasek s pouzdrem od pistole i náboji a podal jej mechanikovi.

„Dnes jsi bojoval jako muž za svoje právo a pomstil jsi svoji rodinu. Můj život je ve tvých rukou, budeš mě chránit." Od té doby nenosím zbraň.

Noc byla dlouhá a neklidná. V táboře beduínů občas probleskl oheň. Bylo dost chladno. Často jsem se budil, nemohl

Šálek ranní kávy

jsem zaspat. Musil jsem se moc přemáhat, abych nechodil kontrolovat hlídače moc často. Beduíni odjeli v poklidu během noci. Jestli i s neúplným nádeníkem, to nevím. Ráno byl jejich tábor pustý.

Moji lidé, ze kterých se během času stala sehraná parta hrdlořezů, věděli i beze mě moc dobře, co je třeba udělat. Znali dobře zvyky beduínů. Možná, že i některé z nich osobně znali. Dbali hlavně na to, aby se mi nic zlého nepřihodilo. U mě vydělávali dobré peníze s já jsem představoval pro ně zárukou jejich živobytí. Mnozí, a nebyli to jen tito dva esclaves, by v minulosti zcela určitě v poušti bez mé pomoci zemřeli .

Ráno, po východu slunce, kdy celý tábor byl ještě potichu, jsem při černé kávě, v klidu, poslouchal pouštní hudbu. Večer k tomu nebyl čas. Nestejnoměrné oteplování a ochlazování horních vrstev půdy při západu a východu slunce na Sahaře a jejich vzájemné tření o sebe vydává zvláštní zvuk. Nomádi tomu říkají „Bubeník pouště".

Jak jsem říkal, bylo by dobré vyhrát bez střílení a k tomu ještě získat respekt. Nepovedlo se.

Já jsem na tom vydělal. Získal jsem dva oddané osobní strážce, kteří měli respekt. V našich chladných krajích se o někom odvážném říká: „Nejde pro ránu daleko". Na poušti to platí doslova.

Zlato Afriky
Frank Nekovář

Spisovatel Jaroslav Hašek byl z bolševického Ruska do Československa poslán pod falešnou identitou

Autor knihy „Osudy dobrého vojáka Švejka“ byl v Praze před „Velkou válkou“ znám jako rázovitá figurka. Obrážel všechny známé hospody a svými řečmi bavil přítomné hosty. Dnešním jazykem řečeno byl tehdy jedním z nejúspěšnějších hospodských bavičů města Prahy. Poté, co vypukla 1. světová válka, bojoval krátce na ruské frontě. Brzy padl do zajetí a vstoupil do Československých legií na Rusi. Z těch později přešel do Rudé armády. V ní se stal významným bolševickým agitátorem a vojenským politickým pracovníkem (politrukem). Tehdy se prý znal a pracovně stýkal s velmi schopným organizátorem bolševické Rudé armády Lvem Davidovičem Bronštejnem (krycím jménem: Trockij).

Začátkem 20. let 20. století se Jaroslav Hašek v Rusku už necítil bezpečně. Donesło se mu, že bolševická tajná policie na něho shromažďuje kompromitující materiály. Snad se mu také stýskalo po domově - měl už za sebou tříletou službu v armádě na Sibiři. Během svého pobytu v Rusku, když ještě neuvažoval o návratu do vlasti, zapřel své řádné manželství s Jarmilou Majerovou, s níž měl syna Richarda. Díky tehdy chaotickým poměrům se mohl v Rusku znovu oženit s Alexandrou Lvovou, zvanou Šura. Byla to tehdy mladá zaměstnankyně tiskárny, v níž se tiskly stranické propagační materiály. Během pobytu v Československu by mu však druhá manželka Šura, navíc nevzdělaná vesničanka, mohla být jen přítěží. Haškovi bolševičtí soudruzi však trvali na tom, aby se v jeho blízkosti pohyboval kontaktovatelný doprovod. Jaroslav Hašek povolil a svoji druhou manželku vzal do Československa s sebou.

Jarmila Majerová - Hašková,
první a právoplatná manželka Jaroslava Haška

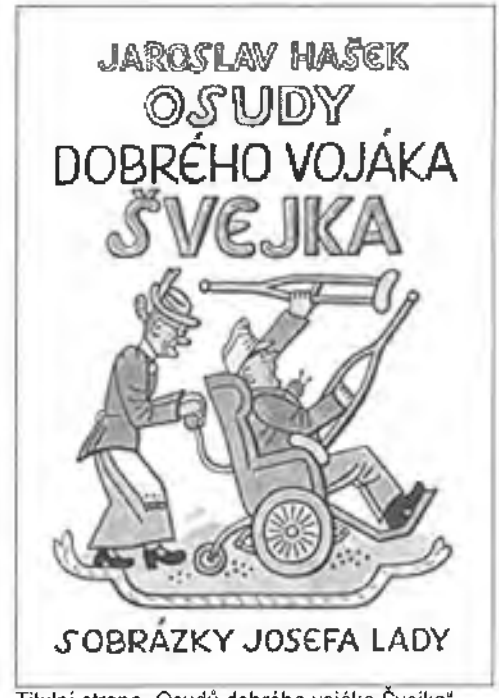
Jaroslav Hašek v uniformě vojáka Rudé armády (rok 1920)
* 30. 4. 1883 v Praze - Nové Město
† 3. 1. 1923 v Lipnici nad Sázavou

Jaroslavu Haškovi se roku 1920 podařilo kontaktovat představitele radikálního křídla domácí „Československé strany sociálně demokratické“. V čele tohoto uskupení byl mj. také funkcionář Antonín Zápotocký, ke konci svého života prezident Československé republiky. Hašek přesvědčil vedení radikálního křídla, aby ho coby propagačního pracovníka delegovali na Kladensko. V dopise pro anarchokomunistu Jaroslava Saláta - Petrlíka tehdy Jaroslav Hašek napsal: „Jestli přijedu do Čech, nepojedu se tam podívat co dělají vymetené ulice v Praze nebo jestli ještě píší noviny, že jsem se přimazal ke komunismu. Přijedu tam namazat záda celé slavné české vládě, a to s takovou energií, jaké jsem přivykl v zápase naší 5. (revoluční, bolševické) armády“.

Již v dětství si budoucí spisovatel vysloužil přezdívku „Hašek - šašek“. V letech následujících se jeho charakteristickým rysem stalo šprýmařství a mystifikace všeho druhu. Večery rád trávil v pražských hospodách, kde se svými kumpány popíjel alkohol. Obvykle tam byl vítaným hostem, neboť dokázal po dlouhé hodiny bavit všechny přítomné. Jak takovou veřejně známou osobu dostat z bolševického Ruska do Čech pokud možno nepozorovaně? Jak utajit člověka, který měl být tajným agentem právě založeného Sovětské svazu?

Řešením problémů s návratem do vlasti měla být nová Haškova totožnost. Jaroslav Hašek opustil ruské území pod jménem Josef Steidl. Vedle falešného pasu obdržel také finanční částku 1 500 německých marek. Tyto peníze mu měly vystačit na přibližně tříměsíční pobyt v Československu. Vzhledem k jeho popularitě toto inkognito, jež nebylo podpořeno žádnou významnější změnou vizáže, téměř okamžitě selhalo.

Již při naloďování v ruském Petrohra-

Titulní strana „Osudů dobrého vojáka Švejka“

Jaroslav Hašek a Alexandra Lvova v Lipnici v roce 1922

du poznalo Haška několik Čechů, takže v polském přístavu Štětín už Haškovi nezbylo než jít s pravdou ven. Po příjezdu do Prahy neodolal a po cestě drožkou do svého předem rezervovaného hotelu si v ulici Národní třída nechal zastavit před kavárnou Union. Jakmile vešel dovnitř, přítomní ho hned poznali a zvěsti o jeho návratu se začaly šířit po celé Praze. Navíc, ještě před Haškovým příjezdem do Prahy, byl zatčen Jaroslav Handlíř, spojka ruských bolševických agentů, s nímž se měl Jaroslav Hašek kontaktovat.

Tím pro Haška zájem o komunistickou politiku skončil a Jaroslav Hašek se vrátil ke svému bohémskému způsobu života. Navštěvoval hostince v Praze i okolí, v nichž psal své povídky. Mnoho historek z této doby zapsal Haškův přítel Zdeněk Matěj Kuděj. Dne 25. 8. 1921 odjel Jaroslav Hašek s malířem Jaroslavem Panuškou a s druhou svojí manželkou Šurou do Lipnice nad Sázavou. V té době byl už vážně nemocný a nebezpečně obézní. V Lipnici začal psát své vrcholné dílo, Švejka. Nakonec se dostal do takového zdravotního stavu, že sám nemohl psát. Kapitoly Švejka pak diktoval ve své ložnici. Dne 3. ledna 1923 zemřel na ochrnutí srdce. Poslední jeho fotografie pochází z prosince roku 1922.

Jepičí politická kariéra bolševického tajného agenta Jaroslava Haška alias Josefa Steidla v Československu byla v troskách. Místo ní vzkvétala kariéra Jaroslava Haška – spisovatele. Zatímco v Praze v měsíci květnu roku 1921 probíhal ustavující sjezd Komunistické strany Československa, pracoval bývalý bolševický agitátor na svém životním románu - na čtyřdílných „Osudech dobrého vojáka Švejka za světové války". Tento román ho měl „proslavit" doma i ve světě.

Příznivci tohoto Haškova románu chválí jeho skvělou literární formu, nadšenci pro nově vzniklé Československo oceňují způsob, jakým jsou parodovány poměry ve starém Rakousku-Uhersku. Zcela jistě s Jaroslavem Haškem nesouhlasilo více než 210 tisíc českých, moravských, slezských a slovenských zajatců, kteří poctivě a v duchu vojenské přísahy bojovali za svoji vlast na straně Rakouska-Uherska. Ti se na konci války vrátili domů z ruského zajetí aniž by jejich věrnost přísaze byla jakkoliv a kýmkoliv oceněna. Haškův román nemělo v oblibě ani cca 60 tisíc příslušníků Československých legií na Rusi. V jejich očích byl Jaroslav Hašek člověkem, který zradil své kamarády, když z Československých legií přešel k bolševikům.

Hlavní postava románu voják Josef Švejk je prototypem vychytralého člověka, který se navenek tváří dobrácky, ve skutečnosti však sabotuje všechno, co se od něho žádá a očekává. Pro svoji naprostou nespolehlivost by byl v kterékoliv armádě světa pouze a jenom rozkladným elementem. Autor tohoto literárního příspěvku zažil v létě roku 1976 v Sovětském svazu horké chvilky poté, co byl dotázán: „Tak vy jste ti čeští Švejci?" Znělo to opovržlivě, štítivě a nadmíru hanlivě…

S využitím práce Paula Samana
připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika

Voják Josef Švejk na kresbách malíře Josefa Lady

Český právník Vám opět radí (5)

Zjistil jsem, že činžovní dům v Třebíči jehož id. ½ jsem před časem obdržel od matky darem druhý spoluvlastník celý užívá. Doslechl jsem se navíc, že ho také pronajímá, činí tak, aniž by mě o tom informoval, či mi část financí zasílal. Jak mám postupovat, pokud chci finanční plnění získat? Za jak dlouhou dobu zpět ho mohu vymáhat?

Pokud tak druhý spoluvlastník činí bez dohody o užívání společné věci, a to nad rámec svého podílu, lze po něm požadovat vydání bezdůvodného obohacení. Pokud ho nevydá dobrovolně, lze ho požadovat žalobou o vydání bezdůvodného obohacení, a to až tři roky zpětně od zjištění dané skutečnosti. Výše bezdůvodného obohacení je během soudního řízení určena znaleckým posudkem.

Vždy je ale lepší uzavřít s druhou stranou dohodu, která se bude týkat předmětné nemovitosti, domluvit se na výši finanční částky, za kterou bude nemovitost užívána a následném vyrovnání. Soudní řízení přináší finanční náklady a zároveň bývá často během na dlouhou trať. Častokrát však není jiná cesta k nápravě.

Zjistil jsem, že moje prababička je zapsána v Turnově v katastru nemovitostí jako vlastník nemovitosti. Prababička před pár lety zemřela v zahraničí. Jak mohu postupovat, aby naše rodina získala nemovitost?

Dědické řízení je v České republice zpravidla zahajováno z moci úřední (tzv. automaticky) poté, co se soud dozví, že zůstavitel zemřel. Tyto údaje se dozvídá soud od českých institucí. Pokud osoba zemře v zahraničí, nemá se soud o úmrtí, jak dozvědět. Proto bude vhodné z Vaší strany připravit tzv. návrh na projednání dědictví. S návrhem Vám pomůže advokát. Je vhodné obrátit se na advokáta, o kterém víte, že se zabývá dědickými řízeními se zahraničním prvkem. Takový advokát přesně ví, jaké dokumenty je třeba předložit, aby mohlo být o dědictví rozhodnuto co nejdříve.

Jelikož notář projednává dědictví za účasti dědiců, resp. jejich právních zástupců, doručování do ciziny, případně překlady listin mohou celé projednání velice pozdržet. Proto je důležité mít na místě osobu, která neprodleně bude reagovat na výzvy notáře. Notář od Vás také vyžádá vypracování obvyklé ceny na nemovitost ke dni úmrtí, kterou Vaše prababička zanechala na území České republiky, a to z důvodu určení hodnoty majetku. Pokud bude dědických řízení více bude nutno ke každému datu úmrtí toto ocenění zpracovat.. Notář si vypočítá z hodnoty nemovitosti výši odměny, která mu náleží za projednání dědického řízení.

Zjistila jsem, že můj dědeček je v Ostravě zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník nemovitosti. Společně se sestrou, která žije v České republice, jsme zdědily majetek, který dědeček měl v USA, ale o dané nemovitosti jsme nevěděly. Já ale nemám o nemovitost v České republice zájem. Je tedy možné, aby získala danou nemovitost pouze má sestra? Jak můžeme postupovat?

Ano, je to možné, jelikož v rámci dědického řízení je možné uzavřít dědickou dohodu, která umožňuje, aby se dědicem stala např. jen Vaše sestra. V dědickém řízení je vhodné mít právního zástupce, protože notář projednává dědictví za účasti dědiců, resp. jejich právních zástupců. Dědické řízení je v České republice zpravidla zahajováno z moci úřední (tzv. automaticky) poté, co se soud dozví, že zůstavitel zemřel. Tyto údaje se dozvídá soud od českých institucí. Pokud osoba zemře v zahraničí, nemá se soud o úmrtí jak dozvědět. Proto je vhodné připravit tzv. návrh na projednání dědictví. S návrhem Vám pomůže advokát. Je vhodné obrátit se na advokáta, o kterém víte, že se zabývá dědickými řízeními se zahraničním prvkem. Takový advokát přesně ví, jaké dokumenty je třeba předložit, aby mohlo být o dědictví rozhodnuto co nejdříve.

Vždy budete při dědickém řízení v České republice potřebovat dokumenty jako úmrtní list zůstavitele; doklad o tom, že jste jeho právními nástupci (rodné listy – Vaše, Vašich rodičů); závěť, pokud ji dědeček sepsal a další dědické dokumenty. Úmrtní listy a další dokumenty, které byly vydány na území USA, je zpravidla třeba mít úředně ověřené a opatřené vyšším ověřením (Apostilou). Apostilu obdržíte u Secretary of State ve státě, kde byla listina vystavena.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín
Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Biden Appoints Pentagram Tattooed Homosexual to the White House

As much as I'd like to write uplifting articles, the present circumstances do not allow me to do so. We are facing a blatant attack on morality, decency and a deterioration of society at light speed. The horrific news that comes from the Biden administration seems to be nonstop and the latest Biden pick to the White House, Dr. Demetre Daskalakis, "married" to a man is but one such example.

Daskalakis has just been appointed Deputy National Coordinator for the monkeypox response, a disease that primarily affects homosexual men. This is following Biden's White House appointment earlier this year of Sam Britton to the Department of Energy position of Deputy Assistant Secretary of Spent Fuel and Waste Disposition. Britton as well as Daskalakis have pictures of themselves posted in drag showing their fetishes pretending to be a dog or handling someone pretending to be a dog. Along with transvestite Levine who is Assistant Secretary for Health for the U.S. Department of Health and Human Services (HHS) and lesbian Karine Jean-Pierre as the White House Press Secretary, it seems "Catholic" Biden makes it a priority to appoint people that defy Christianity in the most perverse ways.

Where is the Catholic hierarchy in all of this? Instead of denouncing the baby murderers and homosexuals, pope Francis invites decades old pro choice politicians to the Vatican. Recently, a member of the Rothchild family was also Francis' guest. Why is the head of the Catholic church embracing pro-choice Catholic politicians and many other people of notoriety that promote perversion while attacking Traditional Catholics heavily? Photos posted by Benny Johnson on social media appear to show Daskalaskis wearing leather straps with a pentagram, a hat with a pentagram, and standing above a floor with a pentagram on it, a symbol of Satanism. According to the Accountability Foundation, Daskalakis doesn't seem to be advising the public to avoid risky behavior that spreads Monkeypox. The conservative foundation also uncovered a presentation given by Daskalakis while he served as a New York City health commissioner where he championed "safer crystal meth use" at sex clubs. Catholics must speak out against Biden and the rest of those people that smear the Catholic faith by doing exactly the opposite of its teachings. The American public has a right to know if Joe Biden appointed a Satanist and the uninformed must be told by Catholics who understand their faith that Joe Biden who represents a Catholic sure doesn't act like one.

Why are "Catholic" Joe Biden and other leftist "Catholics" promoting people that are sexualy perverted en masse? How in the world are these people allowed to receive the Holy Eucharist? According to Catholic Traditionalist Dr. Taylor Marshall, the answer is Pope Francis. Pope Francis is allowing baby murdering promoters to receive Holy Communion and I for one will not be quiet about it. How many of you will speak up in defense of Jesus Christ? How many of you will boycott the companies that throw YOUR money at the promotion of evil?

On June 12, 2019 I made the choice to leave the state of Illinois that I was born and raised in. The state where I had friends and family and a few businesses. I did this because I knew on June 12, 2019 when Governor J.B. Pritzker legislated the murder of full term babies, that anyone who is capable of that is capable of anything. A few days ago, the following was announced in Illinois. Illinois law "enforcement" will not detain 2nd degree murder suspects beginning January 1, 2023. As I stated previously, anyone who can legislate the murder of babies is godless and dangerous.

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

109. Q: What is transubstantiation?
A: Transubstantiation is when the bread and wine become the Body and Blood of Jesus.
In the Bible: Matthew 26:26; Mark 14:22; Luke 22:19-20
In the Catechism: CCC, 1376

Going Deeper:
God has the power to transform everyone and everything he comes in contact with. Every day, in every Catholic Church, during every Mass, God transforms ordinary bread and wine into the Body and Blood of Jesus Christ. After receiving Jesus in the Eucharist, many of the saints prayed that they would become what they had received. God answered their prayers and transformed their lives by helping them to live like Jesus. Just like with the saints, God can transform your life. Every time you receive Jesus in the Eucharist worthily, you can become a little more like him. Just like Jesus, you can love generously and serve powerfully everyone you meet.

110. Q: When does the bread and wine change into the Body and Blood of Christ?
A: It is changed by the words and intention of the priest at the moment of consecration during Mass. The priest, asking for the help of the Holy Spirit, says the same words Jesus said at the Last Supper: "This is my body which will be given up for you ... This is the cup of my blood..."
In the Bible: Mark 14:22; Luke 22:1?-20
In the Catechism: CCC, 1412,1413

Going Deeper:
The Last Supper is the most famous meal in the history of the world. In that room two thousand years ago, Jesus gave himself completely to his apostles. Every time we come to Mass, the priest recites the same words as Jesus during the Last Supper. When he does, the wheat bread and grape wine become the Body and Blood of Jesus. Amazing! Jesus wants to give himself completely to you just as he gave himself completely to his apostles at the Last Supper Jesus wants to be invited into your life. He wants to encourage you, guide you, listen to you, and love you. you. He offers himself to you in a special way at Mass, especially in the amazing gift of Holy Communion.

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

109. Otázka: Co to je transsubstanciace?
Odpověď: Transsubstanciace je, když se chléb a víno stávají Tělem a Krví Ježíše.
V Bibli: Matouš 26:26; Marek 14:22; Lukáš 22:19-20
V katechismu: KKC, 1376

Hlouběji:
Bůh má moc proměnit každého a vše, s čím přijde do styku. Každý den, v každém katolickém kostele, během každé mše Bůh proměňuje obyčejný chléb a víno v Tělo a Krev Ježíše Krista. Po přijetí Ježíše v eucharistii se mnozí ze svatých modlili, aby se stali tím, co přijali. Bůh odpověděl na jejich modlitby a proměnil jejich životy tak, že jim pomohl žít jako Ježíš. Stejně jako u svatých může Bůh změnit náš život. Pokaždé, když důstojně přijmeme Ježíše v eucharistii, můžeme se mu trochu více podobat. Stejně jako Ježíš můžete velmi milovat a dobře sloužit každému, koho potkáte.

110. Otázka: Kdy se chléb a víno mění v Tělo a Krev Krista?
Odpověď: Mění se to slovy a úmyslem kněze v okamžiku promněňování během mše svaté. Kněz, prosící o pomoc Ducha svatého, říká stejná slova, která řekl Ježíš při poslední večeři: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává... Toto je kalich mé krve..."
V Bibli: Marek 14:22; Lukáš 22:1?-20
V katechismu: KKC, 1412,1413

Hlouběji:
Poslední večeře byla nejslavnější hostinou v dějinách světa. Ve večeřadle se před dvěma tisíci lety Ježíš zcela vydal svým apoštolům. Pokaždé, když přicházíme na mši svatou, kněz říká stejná slova jako Ježíš při Poslední večeři. Když to udělá, pšeničný chléb a hroznové víno se stanou tělem a krví Ježíše. Je to úžasné! Ježíš se nám chce zcela odevzdat, jako se zcela odevzdal svým apoštolům při Poslední večeři Ježíš chce, aby byl pozván do našeho života. Chce nás povzbudit, vést, naslouchat a milovat. Zvláštním způsobem se nám nabízí při mši svaté, zvláště v úžasném daru svatého přijímání.

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL.

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Poklady hradu Zubštejna

Východně od moravského města Bystřice nad Pernštejnem, v okrese Žďár nad Sázavou, najdete vesnici Pivonice. Na strmém kopci nad ní se rozkládá zříceniна hradu Zubštejna. Ten se původně jmenoval Kámen, latinsky Lapis. Zůstaly po něm zbytky věže s arkýřem a velké množství sutin. Podle pozůstatků hradních zdí je možné stanovit, jak byl hrad rozměrný. Téměř celých 10 minut nám trvá cesta, chceme-li přejít hradiště po jeho délce.

Zubštejn byl jedním z nejstarších moravských hradů. Podle něho se v dochovaných písemnostech k roku 1214 nazývá pan Vojtěch ze Zubštejna, syn Štěpána z Medlova, purkrabího na Děvičkách.

Sláva Zubštejna byla krátká. Už roku 1348 byl zpustlý. Roku 1358 prodal Jimram z Pernštejna zříceninu se vším příslušenstvím moravskému markraběti Janovi. Ten pravděpodobně nechal hrad opravit nebo znovu postavit, neboť jeho syn markrabě Jošt dal roku 1377 hrad Zubštejn v léno Janovi z Křižanova. Avšak už roku 1390 se ho zase ujal sám. Po něm ho moravský markrabě Albrecht roku 1432 postoupil Janovi z Lomnice. Roku 1446 hrad Zubštejn získal od krále Jiřího z Poděbrad pan Jan z Pernštejna. Ten ho se vším příslušenstvím přivtělil k pernštejnskému panství. Za jakých okolností hrad zpustnul podruhé, to nám není známo. Ještě roku 1481 byl obydlen. Roku 1596 se už uvádí jako pustý.

Jako o většině hradů také o hradu Zubštejnu se vypravuje, že jsou tam ukryty velké poklady. Hlídají je duchové. Kdo nevěří, může se zeptat okolních lidí.

Pod hradem je ves Pivonice. Mají tam pěknou kapli, velmi starobylou. Když ji stavěli, nedostávalo se jim peněz. Neměli čím vyplácet zedníky a stavba uvázla někde v polovici. Dělalo to velkou starost pivonickým občanům, ale tu největší rychtáři Pavelkovi. Kudy chodil, tudy mu to vrtalo v hlavě. Když tak jednou oral na poli pod Zubštejnem neustále přemýšlel, odkud vzít peníze. Najednou před ním stanul, kde se vzal, tu se vzal, neznámý muž. Pavelka si ho

Dnešní podoba barokní kaple sv. Anny v obci Pivonice

prohlédnul a hned poznal, s kým má co dělat. Byl to jeden ze strážců zubštejnských pokladů.

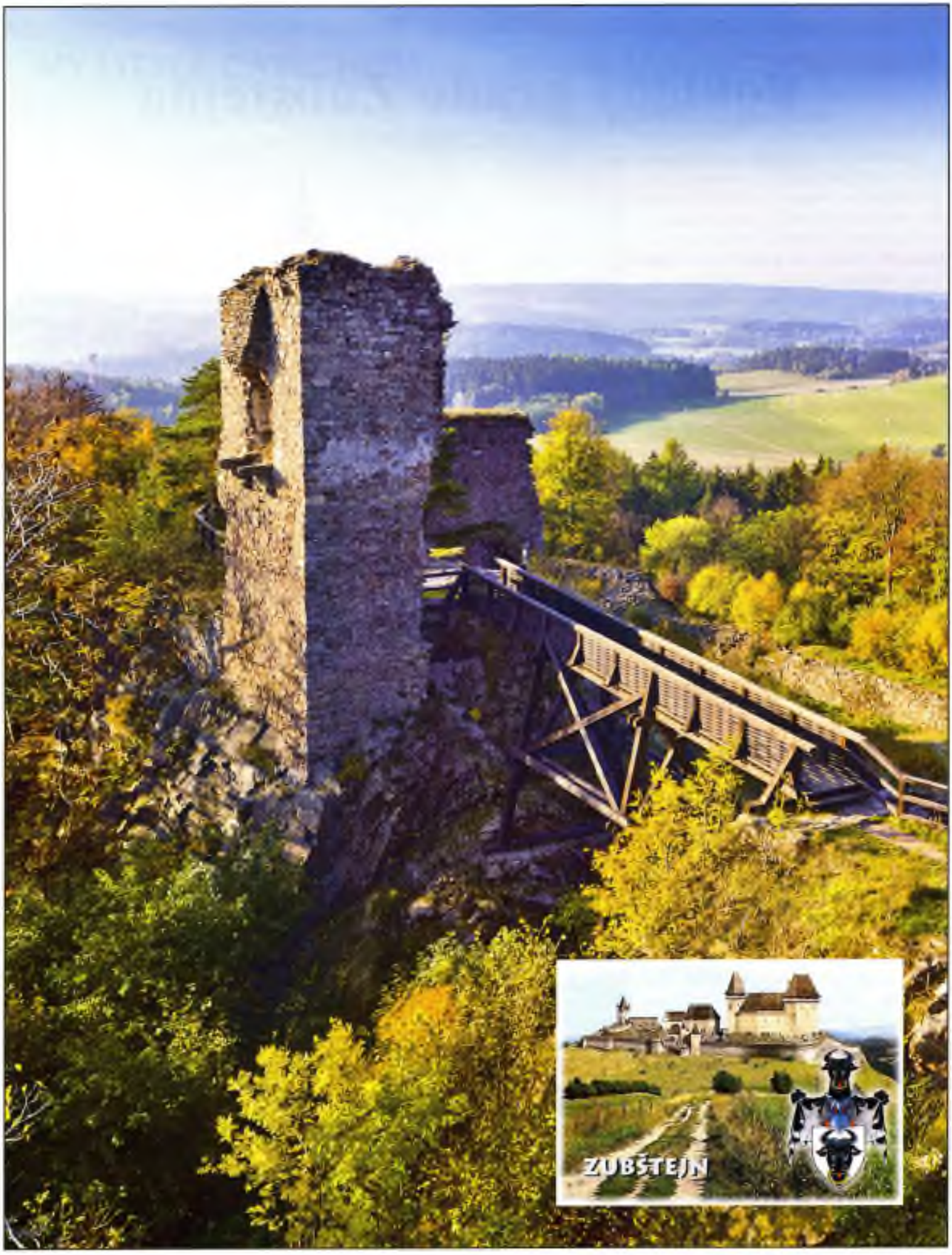
„Co jsi takový zasmušilý?“ zeptal se duch rychtáře. Ten se mu svěřil se svými nesnázemi. I nabídnul se mu ten neznámý, že mu půjčí peníze. Ale pod podmínkou, že dluh do roka a do dne na tomtéž místě splatí. Když rychtář Pavelka s jeho podmínkou souhlasil, odběhl duch do zříceniny a za chvilku tu byl zpět s kovovou nádobou plnou stříbrňáků. Ještě řekl udivenému rychtáři, že se jmenuje Sláma. To aby rychtář věděl, komu má dluh splatit. Potom zmizel, jakoby ho země pohltila.

Rychtář Pavelka se zaradoval, zanechal orání, naložil stříbrňáky na vůz a jel domů. Zedníci se hned dali do práce a brzy dílo šťastně dokončili. Jak by ne, když mohli z nádoby brát co chtěli a peněz v ní neubývalo.

Když uplynul rok a den, dal rychtář Pavelka nádobu se stříbrňáky na vůz a vezl ji na hrad Zubštejn. Když dojel na místo, kde peníze od ducha přijal, začal volat: „Sláma, Sláma! Pojď si pro svoje stříbrňáky!“ Ale Sláma nepřišel. Zavolal Pavelka podruhé, a zase nic. Teprve po třetím volání se od Zubštejna ozval hlas: „Sláma zabil blesk. Co jsi dostal, to si nechej! My po sobě nedědíme.“

Kdo mohl být radši než rychtář Pavelka. Peněz užil pro zvelebení svého statku, v jeho rodě pak byl velký blahobyt. Inu, však si můžete představit nádobu plnou stříbrňáků, ze které peněz neubývá. *Z knihy Karla Kallába: „Pověsti hradů moravských a Slezských“ připravi Jiří Kachlík, Brno*

Foto na zadní straně:
Zřícenina hradu Zubštejna a rekonstrukce jeho původní podoby

ZUBŠTEJN